

Conferința diplomatică MLA

Ljubljana, Slovenia, 15 - 26 mai 2023

Original: Engleză

Cuprins

PREAMBUL.....	6
PARTEA I. DISPOZIȚII GENERALE	8
Articolul 1. Obiectivul prezentei convenții	8
Articolul 2. Domeniul de aplicare al prezentei convenții	8
Articolul 3. Principiul general de interpretare	8
Articolul 4. Raportul cu alte acorduri	8
Articolul 5. Definiții ale crimelor internaționale.....	8
Articolul 6. Aplicarea opțională a prezentei convenții	13
Articolul 7. Criminalitate	13
Articolul 8. Jurisdicție	13
Articolul 9. Resortisanți	15
Articolul 10. Principiul general de cooperare	15
Articolul 11. Termenul de prescripție	15
Articolul 12. Dreptul de a depune o plângere	15
Articolul 13. Măsuri preliminare	15
Articolul 14. Aut dedere, aut iudicare	16
Articolul 15. Tragerea la răspundere a persoanelor juridice	16
Articolul 16. Utilizarea și protecția datelor cu caracter personal	16
Articolul 17. Schimbul spontan de informații	17
Articolul 18. Costuri.....	18
Articolul 19. Definiții referitoare la asistența judiciară reciprocă și extrădare.....	18
PARTEA II. AUTORITĂȚILE CENTRALE ȘI COMUNICAREA.....	20
Articolul 20. Autoritățile centrale	20
Articolul 21. Canal de comunicare și puncte unice de contact.....	20
Articolul 22. Limbi eligibile	21
PARTEA III. ASISTENȚA JURIDICĂ RECIPROCĂ	22
Articolul 23. Domeniul de aplicare a părții a III-a	22
Articolul 24. Scopul cererii.....	22
Articolul 25. Cerere și documente justificative.....	22
Articolul 26. Confidențialitatea cererilor de asistență judiciară reciprocă.....	23
Articolul 27. Măsuri provizorii	23
Articolul 28. Informații suplimentare	23
Articolul 29. Temeiul juridic al asistenței juridice reciproce	24

**LJUBLJANA - CONVENTIA DE LA HAGA PRIVIND COOPERAREA INTERNAȚIONALĂ
ÎN INVESTIGAREA ȘI URMAȘIREA PENALĂ A CRIMELOR DE GENOCID, A
CRIMELOR ÎMPOTRIVA UMANITĂȚII, A CRIMELOR DE RĂZBOI ȘI A ALTOR CRIME
INTERNATIONALE**

Traducere din limba engleză în limba română

Articolul 30. Motive de refuz al asistenței juridice reciproce.....	24
Articolul 31. Limitări privind transmiterea și utilizarea informațiilor și a probelor.....	25
Articolul 32. Executarea cererii.....	26
Articolul 33. Declarațiile persoanelor din statul parte solicitat.....	26
Articolul 34. Audierea prin videoconferință.....	27
Articolul 35. Aparțiile persoanelor din statul parte solicitant.....	28
Articolul 36. Transferul temporar al deținuților.....	28
Articolul 37. Conduță sigură.....	29
Articolul 38. Transmiterea de obiecte, documente, înregistrări sau altele probe.....	29
Articolul 39. Tehnici speciale de investigație.....	29
Articolul 40. Investigații sub acoperire.....	30
Articolul 41. Echipe comune de investigație.....	30
Articolul 42. Observații transfrontaliere.....	32
Articolul 43. Răspunderea penală a funcționarilor.....	33
Articolul 44. Răspunderea civilă a funcționarilor.....	33
Articolul 45. Cooperarea internațională în scopul confiscării.....	34
Articolul 46. Restituire.....	35
Articolul 47. Dispunerea bunurilor confiscate, inclusiv restituirea sau împărțirea acestora.....	36
Articolul 48. Transferul de proceduri.....	36
PARTEA IV. EXTRĂDAREA.....	37
Articolul 49. Domeniul de aplicare a părții IV.....	37
Articolul 50. Temeliul juridic al extrădării.....	37
Articolul 51. Temeliuri de refuz.....	37
Articolul 52. Reegula specialității.....	39
Articolul 53. Reextrădarea către un stat terț.....	39
Articolul 54. Extrădarea resortisanților.....	39
Articolul 55. Executarea cererii.....	40
Articolul 56. Cerere și documente justificative.....	40
Articolul 57. Confidențialitatea cererilor de extrădare.....	41
Articolul 58. Solicitări contradictorii.....	41
Articolul 59. Arestul provizoriu.....	41
Articolul 60. Examinarea perioadelor de detenție.....	42
Articolul 61. Predarea persoanei care urmează să fie extrădată.....	42
Articolul 62. Predarea amânată sau temporară.....	42
Articolul 63. Procedura simplificată de extrădare.....	43
Articolul 64. Predarea proprietății.....	43
Articolul 65. Tranzitul persoanelor care urmează să fie extrădate și tranzitul persoanelor extrădate.....	43

Traducere din limba engleză în limba română

PARTEA V. TRANSFERUL PERSOANELOR CONDAMNATE.....	45
Articolul 66. Domeniul de aplicare al părții V și definiții referitoare la transferul persoanelor condamnate.....	45
Articolul 67. Condițiile pentru transfer.....	45
Articolul 68. Obligația de a furniza informații.....	46
Articolul 69. Cereri, răspunsuri și documente justificative.....	46
Articolul 70. Consimțământul și verificarea acestuia.....	47
Articolul 71. Persoane care au părăsit statul parte care a pronunțat condamnarea.....	48
Articolul 72. Persoane condamnate care fac obiectul unui ordin de expulzare sau deportare.....	48
Articolul 73. Consecința transferului pentru statul parte care a pronunțat condamnarea.....	49
Articolul 74. Consecința transferului pentru statul parte administrator.....	49
Articolul 75. Punerea în aplicare continuă.....	50
Articolul 76. Modificarea sentinței.....	50
Articolul 77. Revizuirea hotărârii.....	51
Articolul 78. Încetarea executării.....	51
Articolul 79. Informații privind punerea în aplicare.....	51
Articolul 80. Tranzitul persoanelor condamnate.....	51
PARTEA VI. VICTIME, MARTORI, EXPERTI ȘI ALTE PERSOANE.....	53
Articolul 81. Definiția victimelor.....	53
Articolul 82. Protecția victimelor, a martorilor, a experților și a altor persoane.....	53
Articolul 83. Drepturile victimelor.....	53
PARTEA VII. ACORDURI INSTITUȚIONALE.....	55
Articolul 84. Reuniunea statelor părți.....	55
Articolul 85. Asistență provizorie.....	55
PARTEA VIII. PREVEDERI FINALE.....	56
Articolul 86. Soluționarea litigiilor.....	56
Articolul 87. Modificări la convenție.....	56
Articolul 88. Adoptarea anexelor suplimentare.....	57
Articolul 89. Semnare, ratificare, acceptare, aprobare și aderare.....	57
Articolul 90. Intrarea în vigoare.....	57
Articolul 91. Cerere provizorie.....	58
Articolul 92. Rezerve.....	58
Articolul 93. Retragerea.....	58
Articolul 94. Depozitarea și limbile folosite.....	59
ANEXE.....	61
Anexa A. Crime de război.....	61
Anexa B. Crime de război.....	62
Anexa C. Crime de război.....	63

Anexa D. Crime de război	64
Anexa E. Crime de război.....	65
Anexa F. Tortura.....	66
Anexa G. Dispariția forțată	67
Anexa H. Crima de agresiune.....	68

PREAMBUL

Statele părți la prezenta convenție

Reamintind că infracțiunile internaționale cărora li se aplică prezenta convenție se numără printre cele mai grave infracțiuni care preocupă întreaga comunitate internațională,

Subliniind faptul că lupta împotriva impunității pentru aceste crime este esențială pentru pace, stabilitate, justiție și statul de drept,

Accentuând că statele au responsabilitatea principală de a investiga crimele internaționale la care se aplică prezenta convenție și de a urmări penal pe presupușii autori ai crimelor în cauză și că trebuie să întreprindă toate măsurile legislative și executive necesare în acest sens, afirmându-și disponibilitatea de a promova condițiile care să permită statelor să își asume pe deplin această responsabilitate principală,

Străduindu-se să continue dezvoltarea dreptului internațional pentru a lupta împotriva impunității pentru crima de genocid, crimele împotriva umanității, crimele de război și alte crime internaționale,

Reafirmând drepturile, obligațiile și responsabilitățile statelor în temeiul dreptului internațional, inclusiv al dreptului internațional umanitar, al dreptului internațional al drepturilor omului și al dreptului internațional al refugiaților, precum și principiul nereturnării, astfel cum este prevăzut în acestea,

Recunoscând drepturile victimelor, ale martorilor și ale altor persoane în legătură cu infracțiunile la care se aplică prezenta convenție, rolul vital pe care acestea îl joacă în procesul judiciar și necesitatea de a le proteja bunăstarea fizică și psihologică și de a adopta o abordare centrată pe supraviețuitor, precum și accesul la justiție și la o despăgubire adecvată, inclusiv prin intermediul justiției reparatorii, dacă este cazul,

Recunoscând, de asemenea, dreptul presupușilor infractori la un tratament echitabil în toate etapele procedurii,

Observând că investigarea și urmărirea penală a acestor crime internaționale implică adesea suspecti, martori, probe sau bunuri aflate în afara teritoriului statului care efectuează investigația sau urmărirea penală,

Recunoscând că investigarea și urmărirea penală eficientă a acestor crime internaționale la nivel național trebuie să fie asigurată prin consolidarea cooperării internaționale,

Recunoscând că cooperarea internațională în materie penală, în conformitate cu obligațiile internaționale și cu dreptul intern, reprezintă o piatră de temelie a eforturilor continue ale statelor în lupta lor împotriva impunității și încurajând continuarea și consolidarea acestor eforturi la toate nivelurile,

Reamintind principiile egalității suverane și integrității teritoriale a statelor și principiul neintervenției în afacerile interne ale altor state,

Luând în considerație dispozițiile existente în temeiul dreptului internațional cutumiar și al instrumentelor multilaterale care urmăresc să combată impunitatea pentru crima de genocid, crimele împotriva umanității și crimele de război, printre altele, Convenția pentru prevenirea și reprimarea crimei de genocid, Convenția de la Geneva pentru îmbunătățirea stării răniților și bolnavilor din forțele armate în teren, Convenția de la Geneva pentru ameliorarea sorții răniților, bolnavilor și naufragiaților din forțele armate în campanie, Convenția de la Geneva privind

tratamentul prizonierilor de război, Convenția de la Geneva privind protecția persoanelor civile în timp de război și protocoalele adiționale la aceasta, Convenția protecția bunurilor culturale în caz de conflict armat și protocoalele adiționale la aceasta, precum și Statutul de la Roma al Curții Penale Internaționale,

Conștienți de faptul că, în secolele XX și XXI, milioane de oameni au fost victimele unor atrocități inimaginabile care șochează profund conștiința umanității,

Determinați să investigheze și să urmărească în mod mai eficient crimele internaționale cărora li se aplică prezenta convenție și recunoscând necesitatea de a consolida cadrul juridic internațional pentru cooperarea în acest scop,

Au convenit următoarele:

PARTEA I. DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1. Obiectivul prezentei convenții

Obiectivul prezentei convenții este de a facilita cooperarea internațională în materie penală între statele părți, în vederea consolidării luptei împotriva impunității pentru crima de genocid, crimele împotriva umanității, crimele de război și, după caz, alte crime internaționale.

Articolul 2. Domeniul de aplicare al prezentei convenții

1. Statele părți aplică prezenta convenție infracțiunilor menționate la articolul 5.
2. Fiecare stat poate, în momentul semnării sau al depunerii instrumentelor sale de ratificare, acceptare sau aprobare a prezentei convenții sau de aderare la aceasta, sau în orice moment ulterior, să notifice Depozitarului că aplică prezenta convenție infracțiunii sau infracțiunilor enumerate în oricare dintre anexele la prezenta convenție în raport cu orice alt stat parte care a notificat depozitarului că aplică convenția aceleiași infracțiuni enumerate în anexa respectivă, care face parte integrantă din prezenta convenție.

Articolul 3. Principiul general de interpretare

Nicio dispoziție din prezenta convenție nu poate fi interpretată ca limitând sau aducând atingere în vreun fel normelor de drept internațional existente sau în curs de dezvoltare, inclusiv definițiilor crimelor cărora li se aplică prezenta convenție.

Articolul 4. Raportul cu alte acorduri

Nicio dispoziție din prezenta convenție nu împiedică statele părți care au încheiat alte acorduri sau au stabilit în orice alt mod relații între ele cu privire la un subiect care intră în domeniul de aplicare al prezentei convenții să aplice aceste acorduri sau să își desfășoare relațiile în consecință, în locul prezentei convenții, în cazul în care acest lucru le facilitează cooperarea.

Articolul 5. Definiții ale crimelor internaționale

1. În sensul prezentei convenții, prin "crimă de genocid" se înțelege oricare dintre următoarele acte comise cu intenția de a distruge, total sau parțial, un grup național, etnic, rasial sau religios, ca atare:
 - (a) Uciderea membrilor grupului;
 - (b) Provocarea de vătămări corporale sau psihice grave membrilor grupului;
 - (c) Impunerea deliberată asupra grupului a unor condiții de viață menite să ducă la distrugerea fizică totală sau parțială a acestuia;
 - (d) Impunerea de măsuri menite să împiedice nașterile în cadrul grupului;
 - (e) Transferul forțat al copiilor din grup către un alt grup.

2. În sensul prezentei convenții, prin "crimă împotriva umanității" se înțelege oricare dintre următoarele acte, atunci când sunt comise ca parte a unui atac generalizat sau sistematic îndreptat împotriva oricărei populații civile, cunoscând despre atac:

- (a) Omor;
- (b) Exterminare;
- (c) Înrobire;
- (d) Deportare sau transferul forțat de populație;
- (e) Închisoarea sau alte forme grave de privare de libertate fizică prin încălcarea normelor fundamentale ale dreptului internațional;
- (f) Tortură;
- (g) Violul, sclavia sexuală, prostituția forțată, sarcina forțată, sterilizarea forțată sau orice altă formă de violență sexuală de gravitate comparabilă;
- (h) Persecuția împotriva oricărui grup sau colectivitate identificabilă din motive politice, rasiale, naționale, etnice, culturale, religioase, de gen sau din alte motive universale recunoscute ca nepermise de dreptul internațional, în legătură cu orice act menționat în prezentul alineat sau cu orice infracțiune reglementată de prezenta convenție;
- (i) Disparația forțată a persoanelor;
- (j) Crima de apartheid;
- (k) Alte acte inumane cu caracter similar care cauzează în mod intenționat mari suferințe sau vătămări grave ale corpului sau ale sănătății mentale sau fizice.

3. În sensul alineatului 2:

- (a) "Atac îndreptat împotriva oricărei populații civile" înseamnă o conduită care implică comiterea multiplă a actelor menționate la alineatul (2) împotriva oricărei populații civile, în conformitate cu sau pentru a promova o politică de stat sau organizațională de a comite un astfel de atac;
- (b) "Exterminare" include impunerea intenționată a unor condiții de viață, printre altele privarea de acces la hrană și medicamente, menită de a duce la distrugerea unei părți a unei populații;
- (c) "Înrobire" înseamnă exercitarea oricăreia sau a tuturor puterilor aferente dreptului de proprietate asupra unei persoane și include exercitarea unei astfel de puteri în cadrul traficului de persoane, în special de femei și copii;
- (d) "Deportare sau transferul forțat de populație" înseamnă deplasarea forțată a persoanelor în cauză prin expulzare sau alte acte coercitive din zona în care se află în mod legal, fără motive permise de dreptul internațional;
- (e) "Tortură" înseamnă aplicarea intenționată a unei dureri sau suferințe grave, fizice sau psihice, unei persoane aflate în custodia sau sub controlul acuzatului; cu excepția faptului că tortura nu include durerea sau suferința care rezultă numai din sancțiuni legale, inerente sau ocazionale acestora;

(f) Prin "sarcină forțată" se înțelege izolarea ilegală a unei femei lăsate însărcinate cu forța, cu intenția de a afecta compoziția etnică a unei populații sau de a comite alte încălcări grave ale dreptului internațional. Această definiție nu trebuie interpretată în niciun fel ca afectând legislația internă referitoare la sarcină.

(g) "Persecuție" înseamnă privarea intenționată și gravă de drepturi fundamentale, contrară dreptului internațional, din cauza identității grupului sau a colectivității;

(h) "Crima de apartheid" înseamnă acte inumane de un caracter similar celor menționate la alineatul (2), comise în contextul unui regim instituționalizat de opresiune și dominație sistematică de către un grup rasial asupra oricărui alt grup sau grupuri rasiale și comise cu intenția de a menține acest regim;

(i) "Disparația forțată a persoanelor" înseamnă arestarea, detenția sau răpirea unor persoane de către un stat sau o organizație politică, sau cu autorizarea, sprijinul sau consimțământul acestora, urmată de refuzul de a recunoaște această privare de libertate sau de a da informații cu privire la soarta sau locul unde se află aceste persoane, cu intenția de a le sustrage de sub protecția legii pentru o perioadă de timp îndelungată. În sensul prezentei convenții, prin "crime de război" se înțelege:

(a) Încălțări grave ale Convențiilor de la Geneva din 12 august 1949, și anume, oricare dintre următoarele acte împotriva persoanelor sau bunurilor protejate în temeiul dispozițiilor Convenției de la Geneva relevante:

- (i) Uciderea intenționată;
- (ii) Tortura sau tratamentele inumane, inclusiv experimentele biologice;
- (iii) Provocarea cu bună știință de mari suferințe sau de vătămări grave ale corpului sau ale sănătății;
- (iv) Distrugerea și însușirea pe scară largă a proprietății, nejustificate de necesități militare și efectuate în mod ilegal și fără intenție;
- (v) Constrângerea unui prizonier de război sau a unei alte persoane protejate să servească în forțele unei puteri ostile;
- (vi) Privarea în mod deliberat a unui prizonier de război sau a unei alte persoane protejate de dreptul la un proces corect și regulat;
- (vii) Deportarea sau transferul ilegal sau reținerea ilegală;
- (viii) Luarea de ostaici;
- (b) Alte încălcări grave ale legilor și obiceiurilor aplicabile în conflictele armate internaționale, în cadrul stabilit al dreptului internațional, și anume, oricare dintre următoarele acte:
 - (i) Direcționarea intenționată a atacurilor împotriva populației civile ca atare sau împotriva civililor individuali care nu participă direct la ostilități;
 - (ii) Direcționarea intenționată a atacurilor împotriva obiectelor civile, adică a obiectelor care nu sunt obiective militare;
 - (iii) Direcționarea intenționată a atacurilor împotriva personalului, instalațiilor, materialelor, unităților sau vehiculelor implicate într-o misiune de asistență umanitară sau de menținere a păcii în conformitate cu Carta Organizației

- Națiunilor Unite, atâta timp cât acestea au dreptul la protecția acordată civililor sau obiectelor civile în temeiul dreptului internațional al conflictelor armate:
- (iv) Lansarea intenționată a unui atac știind că un astfel de atac va cauza pierderi de vieți omenești sau răniiri accidentale ale civililor sau daune unor bunuri civile sau daune extinse, pe termen lung și grave mediului natural, care ar fi în mod clar excesive în raport cu avantajul militar global concret și direct anticipat;
 - (v) Atacarea sau bombardarea, prin orice mijloace, a orașelor, satelor, locuințelor sau clădirilor care nu sunt apărute și care nu sunt obiective militare;
 - (vi) Uciderea sau rănirea unui combatant care, după ce a depus armele sau nu mai are mijloace de apărare, s-a predat la discreție;
 - (vii) Utilizarea necorespunzătoare a unui steag de armistițiu, a drapelului sau a însemnelor și uniformelor militare ale inamicului sau ale Organizației Națiunilor Unite, precum și a însemnelor distinctive ale Convențiilor de la Geneva, care are ca rezultat moartea sau vătămarea corporală gravă;
 - (viii) Transferul direct sau indirect, de către puterea ocupantă a unor părți din propria populație civilă în teritoriul pe care îl ocupă sau deportarea sau transferul întregii populații sau a unor părți din populația teritoriului ocupat în interiorul sau în afara acestui teritoriu;
 - (ix) Direcționarea intenționată a atacurilor împotriva clădirilor dedicate religiei, educației, artei, științei sau scopurilor caritabile, monumentelor istorice, spitalelor și locurilor unde sunt adunați bolnavii și răniții, cu condiția ca acestea să nu fie obiective militare;
 - (x) Supunerea persoanelor aflate în puterea unei părți adverse la mutilări fizice sau la experimente medicale sau științifice de orice fel care nu sunt justificate de tratamentul medical, stomatologic sau spitalicesc al persoanei în cauză și nici nu sunt efectuate în interesul acesteia și care provoacă moartea sau pun în pericol grav sănătatea acestei sau acestor persoane;
 - (xi) Uciderea sau rănirea prin trădare a persoanelor aparținând națiunii sau armatei ostile;
 - (xii) Declarația faptului că nu se va acorda niciun sfert;
 - (xiii) Distrugerea sau confiscarea proprietății inamicului, cu excepția cazului în care distrugerea sau confiscarea este impusă în mod imperativ de necesitățile războiului;
 - (xiv) Care declară abolită, suspendată sau inadmisibilă în fața unei instanțe de judecată a drepturilor și acțiunilor resorțisanților părții inamice;
 - (xv) Obligarea resorțisanților părții ostile să participe la operațiunile de război îndreptate împotriva propriei țări, chiar dacă se aflau în serviciul beligerantului înainte de începerea războiului;
 - (xvi) Jefuirea unui oraș sau a unei localități, chiar dacă a fost luată prin asalt.

- (xvii) Utilizarea de otravă sau de arme otrăvite;
 - (xviii) Utilizarea de gaze asfixiante, otrăvitoare sau de alte gaze, precum și a tuturor lichidelor, materialelor sau dispozitivelor similare;
 - (xix) Utilizarea gloanțelor care se dilată sau se aplatizează ușor în corpul uman, cum ar fi gloanțele cu un înveliș dur care nu acoperă în întregime miezul sau care este străpuns de incizii;
 - (xx) Comiterea atentatelor la demnitatea personală, în special tratamente umilitoare și degradante;
 - (xxi) Comiterea de violuri, sclavie sexuală, prostituție forțată, sarcină forțată, astfel cum este definită la alineatul (3) litera (f), sterilizare forțată sau orice altă formă de violență sexuală care constituie, de asemenea, o încălcare gravă a Convențiilor de la Geneva;
 - (xxii) Utilizarea prezenței unui civil sau a unei alte persoane protejate pentru a face anumite puncte, zone sau forțe militare imune la operațiuni militare;
 - (xxiii) Direcționarea intenționată a atacurilor împotriva clădirilor, a materialelor, a unităților și a mijloacelor de transport medical, precum și a personalului care utilizează însemnele distinctive ale Convențiilor de la Geneva în conformitate cu dreptul internațional;
 - (xxiv) Utilizarea intenționată a înfometării civililor ca metodă de război prin privarea acestora de obiecte indispensabile supraviețuirii lor, inclusiv prin împiedicarea intenționată a aprovizionării cu ajutoare, astfel cum se prevede în Convențiile de la Geneva;
 - (xxv) Recrutarea sau înrolarea copiilor sub vârsta de cincisprezece ani în forțele armate naționale sau folosirea acestora pentru a participa activ la ostilități;
- (c) În cazul unui conflict armat care nu are caracter internațional, încălcări grave ale articolului 3 comun celor patru Convenții de la Geneva din 12 august 1949, și anume, oricare dintre următoarele acte comise împotriva persoanelor care nu participă activ la ostilități, inclusiv a membrilor forțelor armate care au depus armele și a celor scoși din luptă din cauza bolii, rănilor, detenției sau din orice altă cauză:
 - (i) Violența asupra vieții și a persoanei, în special crima de orice fel, mutilarea, tratamentele crude și tortura;
 - (ii) Săvârșirea de atentate la demnitatea personală, în special tratamente umilitoare și degradante;
 - (iii) Luarea de ostatici;
 - (iv) Pronunțarea sentinței și punerea în aplicare a execuțiilor fără o hotărâre prealabilă pronunțată de o instanță legal constituită, care să ofere toate garanțiile judiciare general recunoscute ca fiind indispensabile;
 - (d) Alineatul (4) litera (c) se aplică conflictelor armate care nu au un caracter internațional și, prin urmare, nu se aplică situațiilor de tulburări și tensiuni interne, cum ar fi revoltele, actele de violență izolate și sporadice sau alte acte de natură similară.

urmare, nu se aplică situațiilor de tulburări și tensiuni interne, cum ar fi revoltele, actele de violență izolate și sporadice sau alte acte de natură similară. Se aplică conflictelor armate care au loc pe teritoriul unui stat atunci când există un conflict armat prelungit între autoritățile guvernamentale și grupuri armate organizate sau între astfel de grupuri.

6. Nicio dispoziție de la alineatul (4) literele (c) și (e) nu afectează responsabilitatea unui guvern de a menține sau de a restabili ordinea publică în stat sau de a apăra unitatea și integritatea teritorială a statului prin toate mijloacele legitime.

7. În sensul prezentei convenții, crimele cărora li se aplică prezenta convenție nu vor fi considerate crime politice, crime legate de o crimă politică sau crime inspirate de motive politice.

Articolul 6. Aplicarea opțională a prezentei convenții

Fără a aduce atingere articolului 2, statele părți pot conveni să aplice prezenta convenție oricărei cereri care se referă la un comportament atunci când sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) Comportamentul este o crimă de genocid, o crimă împotriva umanității, o crimă de război, o crimă de agresiune, o crimă de tortură sau o dispariție forțată în temeiul dreptului internațional;
- (b) Comportamentul este o crimă de genocid, crimă împotriva umanității, crimă de război, crimă de agresiune, tortură sau dispariție forțată în dreptul intern al statului parte solicitant;
- (c) Comportamentul constituie o infracțiune care poate fi extrădată în temeiul dreptului intern al statului parte solicitat.

Articolul 7. Criminalitatea

1. Fiecare stat parte întreprinde măsurile necesare pentru a se asigura că infracțiunile cărora statul parte aplică prezenta convenție constituie infracțiuni în conformitate cu dreptul său intern.
2. Fiecare stat parte face ca infracțiunile menționate la alineatul (1) să fie pedepsite prin sancțiuni corespunzătoare care să țină seama de gravitatea lor.

Articolul 8. Jurisdicție

1. Fiecare stat parte ia măsurile necesare pentru a-și stabili competența cu privire la infracțiunile cărora li se aplică prezenta convenție în conformitate cu articolul 2 alineatul (1), precum și cu privire la orice infracțiune pe care a notificat-o ca fiind aplicabilă în temeiul articolului 2 alineatul (2), în următoarele cazuri:
 - (a) Atunci când infracțiunile sunt săvârșite pe orice teritoriu aflat sub jurisdicția sa sau la bordul unei nave sau aeronave înregistrate în statul respectiv;
 - (b) În cazul în care presupusul autor al infracțiunii este un resortisant al statului respectiv.
2. Fiecare stat parte poate lua măsurile necesare pentru a-și stabili competența cu privire la infracțiunile cărora li se aplică prezenta convenție în conformitate cu articolul 2 alineatul (1).

(e) Alte încălcări grave ale legilor și obiceiurilor aplicabile în conflictele armate care nu au un caracter internațional, în cadrul stabilit al dreptului internațional, și anume, oricare dintre următoarele acte:

- (i) Direcționarea intenționată a atacurilor împotriva populației civile ca atare sau împotriva civililor individuali care nu participă direct la ostilități;
 - (ii) Direcționarea intenționată a atacurilor împotriva clădirilor, a materialului, a unităților medicale și de transport și a personalului care utilizează însemnele distinctive ale Convențiilor de la Geneva în conformitate cu dreptul internațional;
 - (iii) Direcționarea intenționată a atacurilor împotriva personalului, instalațiilor, materialelor, unităților sau vehiculelor implicate într-o misiune de asistență umanitară sau de menținere a păcii în conformitate cu Carta Organizației Națiunilor Unite, atâta timp cât acestea beneficiază de protecția acordată civililor sau obiectelor civile în temeiul dreptului internațional al conflictelor armate;
 - (iv) Direcționarea intenționată a atacurilor împotriva clădirilor dedicate religiei, educației, artei, științei sau scopurilor caritabile, a monumentelor istorice, a spitalelor și a locurilor în care sunt adunați bolnavii și răniții, cu condiția ca acestea să nu fie obiective militare;
 - (v) Jefuirea unui oraș sau a unui loc, chiar dacă este luat prin asalt;
 - (vi) Comiterea violului, sclavie sexuală, prostituție forțată, sarcină forțată, astfel cum este definită la alineatul (3) litera (f), sterilizare forțată și orice altă formă de violență sexuală care constituie, de asemenea, o încălcare gravă a articolului 3 comun celor patru Convenții de la Geneva;
 - (vii) Recrutarea sau înrolarea copiilor sub vârsta de cincisprezece ani în forțele sau grupurile armate sau folosirea acestora pentru a participa activ la ostilități;
 - (viii) Disponerea strămătării populației civile din motive legate de conflict, cu excepția cazului în care securitatea civililor implicați sau motive militare imperative o cer;
 - (ix) Uciderea sau rănirea prin trădare a unui adversar combatant;
 - (x) Declararea faptului că nu se va acorda niciun sfert;
 - (xi) Supunerea unor persoane aflate în puterea unei alte părți la conflict la mutilări fizice sau la experimente medicale sau științifice de orice fel care nu sunt justificate de tratamentul medical, stomatologic sau spitalicesc al persoanei în cauză și nici nu sunt efectuate în interesul acesteia și care provoacă moartea sau pun în pericol grav sănătatea acesteia sau acestor persoane;
 - (xii) Distrugerea sau confiscarea bunurilor unui adversar, cu excepția cazului în care această distrugere sau confiscare este impusă în mod imperativ de necesitățile conflictului;
5. Alineatul (4) litera (e) se aplică conflictelor armate care nu au un caracter internațional și, prin

precum și cu privire la orice infracțiune pe care a notificat-o ca fiind aplicabilă în temeiul articolului 2 alineatul (2), în următoarele cazuri:

3. În cazul în care presupusul autor al infracțiunii este un apatrid care își are reședința obișnuită pe teritoriul statului respectiv;
4. În cazul în care victima este un resortisant al statului respectiv.
5. Fiecare stat parte ia, de asemenea, măsurile necesare pentru a-și stabili competența cu privire la astfel de infracțiuni în cazurile în care presupusul autor al infracțiunii se află pe orice teritoriu aflat sub jurisdicția sa și nu extrădează presupusul autor al infracțiunii către niciunul dintre statele menționate la alineatele (1) sau (2) sau nu predă presupusul autor al infracțiunii unei curți sau unui tribunal penal internațional competent.
6. Prezența convenției nu exclude nicio jurisdicție penală exercitată în conformitate cu dreptul intern.

Articolul 9. Resortisanți

În sensul prezentei convenții, fiecare stat parte poate, în orice moment, printr-o notificare scrisă adresată deponentului, să definească termenul "resortisanți" în conformitate cu dreptul său intern.

Articolul 10. Principiul general de cooperare

Statele părți execută cererile de cooperare formulate în temeiul prezentei convenții în conformitate cu dreptul lor intern.

Articolul 11. Termenul de prescripție

În sensul prezentei convenții, crimele cărora li se aplică prezenta convenție în conformitate cu articolul 2 nu se supun niciunui termen de prescripție contrar dreptului internațional.

Articolul 12. Dreptul de a depune o plângere

1. Fiecare stat parte înțeprinde măsurile necesare pentru a se asigura că orice persoană care pretinde că au fost sau sunt comise infracțiuni la care statul parte aplică prezenta convenție are dreptul de a depune plângere la autoritățile sale competente.
2. Statele părți se angajează să examineze orice plângere primită, cu promptitudine și imparțialitate, în conformitate cu dreptul lor intern și, dacă este cazul, cu politicile interne relevante.

Articolul 13. Măsuri preliminare

1. După ce se convinge, în urma examinării informațiilor de care dispune, că circumstanțele justifică acest lucru, orice stat parte pe teritoriul căruia se află o persoană despre care se presupune că a comis o infracțiune căreia i se aplică prezenta convenție ia persoana în cauză în custodie publică sau înțeprinde alte măsuri legale pentru a asigura prezența persoanei respective, în conformitate cu dreptul său intern. Custodia și alte măsuri legale pot fi menținute numai pentru perioada necesară de a permite inițierea oricărei proceduri penale, de extrădare sau de predare.

2. Acest stat parte efectuează imediat o anchetă preliminară cu privire la circumstanțele.

3. Orice persoană reținută în conformitate cu alineatul (1) este asistată în vederea comunicării imediate cu cel mai apropiat reprezentant corespunzător al statului al cărui cetățean este sau, în cazul în care persoana este apatridă, cu reprezentantul statului în care își are reședința obișnuită.
4. În cazul în care un stat parte a luat o persoană în custodie în conformitate cu dispozițiile prezentului articol, acesta informează imediat statele părți menționate la articolul 8 alineatele (1) și (2) că persoana se află în custodie și despre circumstanțele care justifică detenția persoanei respective. Statul parte care efectuează ancheta preliminară menționată la alineatul (2) raportează cu promptitudine concluziile sale, după caz, statelor părți menționate și indică dacă intenționează să exercite jurisdicția.

Articolul 14. Aut dedere, aut iudicare

1. Statul parte pe teritoriul sub jurisdicția căruia se află o persoană despre care se presupune că a săvârșit o crimă dintre infracțiunile la care se aplică prezenta convenție în conformitate cu articolul 2, în cazurile prevăzute la articolul 8, și în cazul în care nu extrădează sau nu predă persoana respectivă unui alt stat sau unei curți sau unui tribunal penal internațional competent, trimite cazul autorităților sale competente în vederea urmăririi penale.
2. Aceste autorități iau decizia în același mod ca în cazul oricărei alte infracțiuni grave prevăzute de dreptul intern al statului parte respectiv. În cazurile menționate la articolul 8 alineatul (3), standardele de probă necesare pentru urmărirea penală și condamnare nu sunt în niciun caz mai puțin stricte decât cele care se aplică în cazurile menționate la articolul 8 alineatele (1) și (2).
3. Orice persoană împotriva căreia se inițiază o procedură în legătură cu o crimă dintre infracțiunile la care se aplică prezenta convenție trebuie să beneficieze de garanția unui tratament echitabil în toate etapele procedurii.

Articolul 15. Tragera la răspundere a persoanelor juridice

1. Fiecare stat parte adoptă măsurile necesare, în conformitate cu principiile sale juridice, pentru a stabili răspunderea persoanelor juridice pentru participarea lor la infracțiunile la care statul parte aplică prezenta convenție.
2. Sub rezerva principiilor juridice ale unui stat parte, răspunderea persoanelor juridice poate fi de natură penală, civilă sau administrativă.
3. Această răspundere nu aduce atingere răspunderii penale a persoanelor fizice care au comis infracțiunile.
4. Fiecare stat parte se asigură, în special, că persoanele juridice trase la răspundere în conformitate cu prezentul articol fac obiectul unor sancțiuni penale sau nepenale eficiente, proporționale și disuasive, inclusiv sancțiuni pecuniare.

Articolul 16. Utilizarea și protecția datelor cu caracter personal

1. Statele părți se asigură că datele cu caracter personal transferate de la un stat parte la altul sunt utilizate numai în scopul pentru care au fost transferate. Datele cu caracter personal nu sunt utilizate în niciun scop incompatibil. Datele cu caracter personal nu sunt transferate către un stat terț sau către o organizație internațională fără aprobarea prealabilă a statului parte care a

1. Fără a aduce atingere dreptului său intern, un stat parte poate, fără cerere prealabilă, să transmită informații referitoare la infracțiunile cărora le aplică prezenta convenție unui alt stat parte, în cazul în care primul stat parte consideră că aceste informații ar putea ajuta cel de-al doilea stat parte să întreprindă sau să încheie cu succes anchete și proceduri penale sau ar putea avea ca rezultat o cerere formulată de cel de-al doilea stat parte în conformitate cu prezenta convenție. Fără a aduce atingere condițiilor mai favorabile din alte instrumente juridice, schimbul spontan de informații se realizează prin intermediul autorităților competente ale statelor părți în cauză.
2. Transmiterea de informații în conformitate cu alineatul (1) nu aduce atingere anchetelor și procedurilor penale în statul parte care le furnizează.
3. Autoritățile competente care primesc informațiile se conformează unei solicitări a statului parte care le furnizează de a păstra confidențialitatea informațiilor, chiar și temporar, sau de a impune restricții privind utilizarea lor.
4. Fără a aduce atingere alineatului (3), statul parte destinat poate dezvălui în cadrul procedurilor sale informații care sunt disculpatorii pentru o persoană acuzată. În acest caz, statul parte destinatifică statul parte care a furnizat informațiile înainte de divulgare și, la cerere, se consultă cu statul parte care a furnizat informațiile. În cazul în care, în mod excepțional, notificarea prealabilă nu este posibilă, statul parte destinatifică informează fără întârziere statul parte care a furnizat informațiile cu privire la divulgare.
5. La cererea statului parte furnizor, informațiile transmise nu pot fi utilizate ca probe în cadrul procedurilor penale înainte de a fi fost aprobată o cerere de asistență judiciară reciprocă.

Articolul 18. Costuri

1. Costurile ordinare de executare a unei cereri în temeiul prezentei convenții sunt suportate de statul parte solicitat, cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezenta convenție sau dacă statele părți în cauză corvin altfel. În cazul în care sunt sau vor fi necesare cheltuieli de natură substanțială sau extraordinară pentru a satisface cererea, statele părți se consultă pentru a stabili termenii și condițiile în care se execută cererea, precum și modul în care sunt suportate costurile.
2. Următoarele costuri sunt suportate sau rambursate de către statul parte solicitant, cu excepția cazului în care statul parte solicitat renunță la rambursarea tuturor sau a unei părți din aceste cheltuieli:
 - (a) Costurile ocazionale de prezența experților pe teritoriul statului parte solicitat;
 - (b) Costurile legate de stabilirea și întreținerea legăturilor video sau telefonice;
 - (c) Remunerarea interpreților asigurați de statul parte solicitat;
 - (d) Indemnizațiile acordate martorilor, precum și cheltuielile de deplasare și de ședere ale acestora pe teritoriul statului parte solicitat.
3. Costurile pentru transportul unei persoane aflate în custodie publică către statul parte solicitant, efectuate în temeiul articolului 36, sunt suportate de statul parte solicitant.
4. Cheltuielile de transport către statul parte solicitant al persoanei a cărei extrădare se solicită sunt suportate de statul parte solicitant.

transferat inițial datele cu caracter personal. Statul parte care a transferat inițial datele cu caracter personal poate preciza condițiile pe care statul parte solicitant trebuie să le respecte în legătură cu orice transfer ulterior.

2. În cazul în care statul parte solicitat a impus condiții speciale privind utilizarea datelor cu caracter personal pe care le-a furnizat, statul parte solicitant furnizează, la cerere, informații privind utilizarea datelor cu caracter personal de către statul parte solicitat.
3. În cazul în care, în urma comunicării către statul parte solicitant, statul parte solicitat ia cunoștință de circumstanțe care îl pot determina să solicite o condiție suplimentară într-un caz particular, o autoritate centrală a statului parte solicitat poate consulta o autoritate centrală a statului parte solicitant pentru a determina măsura în care datele cu caracter personal pot fi protejate.
4. Statele părți își transferă reciproc date cu caracter personal exacte. În cazul în care au fost transferate date cu caracter personal incorecte sau dacă se pare că datele cu caracter personal nu ar fi trebuit să fie transferate de către statul parte solicitat sau solicitant, statul parte în cauză este imediat notificat în acest sens. Statul parte în cauză corectează sau șterge datele cu caracter personal fără întârziere, cu excepția cazului în care acestea sunt necesare în sensul alineatelor (8) și (9).
5. La cerere, persoana în cauză este informată cu privire la orice date cu caracter personal transferate care o privesc și cu privire la scopul utilizării acestora. Cu toate acestea, aceste informații pot fi reținute pentru a evita prejudicierea prevenirii, depistării, cercetării sau urmării penale a infracțiunilor.
6. Datele cu caracter personal transferate sunt șterse sau transformate în date anonime de către statul parte solicitant de îndată ce nu mai sunt necesare în scopul pentru care au fost transferate, cu excepția cazului în care păstrarea datelor cu caracter personal este necesară pentru exercitarea drepturilor menționate la alineatele (8) și (9).
7. Statul parte destinatifică asigură o protecție adecvată a datelor cu caracter personal primite împotriva pierderii accidentale, a distrugerii sau modificării accidentale sau ilegale și a divulgării neautorizate, a accesului neautorizat și a oricărei alte prelucrări neautorizate.
8. În sensul prezentei convenții, statele părți se asigură că orice persoană vizată de un transfer de date are dreptul de a obține accesul la datele sale cu caracter personal, rectificarea sau ștergerea acestora de la statul parte care a transmis datele sau de la statul parte care a primit datele. Exercițarea acestui drept poate fi limitată în cazul în care aceasta ar compromite unul dintre scopurile menționate la alineatul (1) sau exercitarea drepturilor și libertăților altor persoane.
9. Statele părți se asigură că persoanele în cauză au dreptul de a solicita o cale de atac efectivă pentru încălcarea oricărei obligații prevăzute în prezentul articol.
10. Statul parte solicitat nu este obligat să transfere date cu caracter personal dacă dreptul intern care i se aplică interzice transferul sau dacă are motive să presupună că interesele legitime ale persoanei în cauză ar fi afectate în mod negativ de un astfel de transfer.

Articolul 17. Schimbul spontan de informații

5. Costurile de transport al unei persoane condamnate către statul parte care execută pedeapsa sunt suportate de către statul parte care o execută.

Articolul 19. Definiții referitoare la asistența judiciară reciprocă și la extrădare

- În sensul prezentei convenții:
- (a) "Confiscare", care include sechestrarea, dacă este cazul, înseamnă privarea permanentă de bunuri prin ordinul unei instanțe sau al unei alte autorități competente;
 - (b) "Înșelare" sau "sechestrare" înseamnă interzicerea temporară a transferului, conversiei, dispunerii sau circulației bunurilor sau preluarea temporară a custodiei sau a controlului asupra bunurilor pe baza unui ordin emis de o instanță sau de o altă autoritate competentă;
 - (c) Prin "produs al infracțiunii" se înțelege orice bun derivat din sau obținut, direct sau indirect, prin săvârșirea unei infracțiuni la care se aplică prezenta convenție;
 - (d) Prin "bunuri" se înțeleg activele de orice fel, corporale sau necorporale, mobile sau imobile, materiale sau imateriale, precum și documentele sau instrumentele juridice care atestă un titlu de proprietate sau un drept asupra acestor active;

PARTEA II. AUTORITĂȚILE CENTRALE ȘI COMUNICAREA

Articolul 20. Autoritățile centrale

1. Fiecare stat parte desemnează una sau mai multe autorități centrale. Autoritățile centrale sunt responsabile de trimiterea și primirea cererilor de cooperare și a informațiilor privind cooperarea în conformitate cu dispozițiile prezentei convenții și încurajează executarea rapidă și corectă a cererilor de către autoritățile competente.
2. În cazul în care un stat parte are o regiune sau un teritoriu special cu un sistem separat de cooperare în temeiul prezentei convenții, acesta poate desemna o autoritate centrală distinctă care va avea funcțiile menționate la alineatul (1) pentru regiunea sau teritoriul respectiv.
3. În cazul în care un stat parte dispune de o autoritate centrală distinctă responsabilă pentru trimiterea și primirea cererilor și informațiilor în conformitate cu dispoziții specifice ale prezentei convenții, acesta poate desemna o autoritate centrală distinctă care va avea funcțiile menționate la alineatul (1) pentru dispozițiile relevante ale prezentei convenții.
4. La cererea unuia sau mai multor state părți, se pot organiza consultări între autoritățile centrale cu privire la chestiuni legate de aplicarea prezentei convenții.
5. Fiecare stat notifică desemnarea uneia sau mai multor autorități centrale în temeiul alineatului (1), în momentul semnării sau al depunerii instrumentului de ratificare, acceptare sau aprobare a prezentei convenții sau de aderare la aceasta, printr-o declarație adresată depozitarului. Ulterior, un stat poate, în orice moment și în același mod, să modifice termenii declarației sale.

Articolul 21. Canal de comunicare și puncte unice de contact

1. Cererile formulate în conformitate cu prezenta convenție și orice comunicare legată de acestea sunt transmise autorităților centrale desemnate de statele părți.
2. Orice stat poate, în momentul semnării sau al depunerii instrumentului său de ratificare, acceptare sau aprobare a prezentei convenții sau de aderare la aceasta, sau în orice moment ulterior, să declare, printr-o comunicare adresată depozitarului, că i se adresează cereri pe cale diplomatică și/sau, dacă este posibil, prin intermediul Organizației Internaționale a Poliției Criminale.
3. Pentru a facilita comunicarea eficientă în ceea ce privește executarea unei cereri individuale formulate în conformitate cu prezenta convenție, fiecare stat parte poate, fără a aduce atingere articolului 20 alineatele (1)-(4), să desemneze puncte de contact unice în cadrul autorităților sale competente. Aceste puncte de contact pot asigura legătura între ele cu privire la aspectele practice privind executarea unei astfel de cereri.
4. Fiecare stat indică punctele sale unice de contact desemnate în conformitate cu articolul 85 alineatul (1).
5. Transmiterea oricărei cereri, informații sau comunicări bazate pe prezenta convenție se poate face, în cazul în care statele părți în cauză sunt de acord, prin mijloace electronice securizate, ținând seama în același timp de necesitatea de a proteja confidențialitatea și de a asigura autenticitatea. În orice caz, la cerere și în orice moment, statul parte în cauză prezintă originalele sau copile autentificate ale documentelor.

Articolul 22. Limbi eligibile

1. Cererile se formulează într-o limbă acceptabilă pentru statul parte solicitat.
2. Fiecare stat indică limba sau limbile pe care le acceptă prin informarea autorităților centrale ale statelor părți sau, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 85 alineatele (2) și (3), a statului desemnat să furnizeze sprijin provizoriu suplimentar.

PARTEA III. ASISTENȚĂ JURIDICĂ RECIPROCĂ

Articolul 23. Domeniul de aplicare a părții a III-a

1. Statele părți își acordă reciproc cea mai largă asistență juridică reciprocă în cadrul anchetelor, urmărilor penale și procedurilor judiciare în legătură cu infracțiunile cărora li se aplică prezenta convenție.
2. Asistența juridică reciprocă se acordă în cea mai mare măsură posibilă în temeiul legilor, tratatelor, acordurilor și înțelegerilor relevante ale statului parte solicitat în ceea ce privește anchetele, urmărirea penală și procedurile judiciare referitoare la infracțiunile pentru care o persoană juridică poate fi trasă la răspundere în conformitate cu articolul 15 alineatul (1) în statul parte solicitant.

Articolul 24. Scopul cererii

Asistența juridică reciprocă care urmează să fie acordată în conformitate cu dispozițiile prezentei convenții poate include:

- (a) Obținerea de probe sau de declarații de la persoane, inclusiv, în măsura în care acest lucru este compatibil cu dreptul intern al statului parte solicitat, prin videoconferință;
- (b) Examinarea obiectelor și a situțiilor;
- (c) Furnizarea de informații, elemente de probă și expertize;
- (d) Efectuarea de percheziții, sechestră și confiscări;
- (e) Efectuarea de notificări sau comunicări de acte judiciare;
- (f) Furnizarea de originale sau de copii, dacă este necesar certificate, ale documentelor, înregistrărilor și datelor informatice relevante, inclusiv ale documentelor oficiale, bancare, financiare, corporative sau comerciale;
- (g) Facilitarea înfățișării voluntare a persoanelor și a transferului temporar al persoanelor reținute, în statul parte solicitant;
- (h) Utilizarea unor tehnici speciale de investigare;
- (i) Efectuarea de observații transfrontaliere;
- (j) Înființarea de echipe comune de anchetă;
- (k) Luarea de măsuri care să permită protecția adecvată a victimelor și a martorilor și a drepturilor acestora;
- (l) Furnizarea oricărui alt tip de asistență care nu contravine dreptului intern al statului parte solicitat.

Articolul 25. Cerere și documente justificative

1. O cerere de asistență judiciară reciprocă se formulează în așa mod încât să permită statului parte solicitat să stabilească autenticitatea.
2. O cerere de asistență juridică reciprocă conține sau este însoțită de următoarele elemente:
 - (a) Identitatea autorității care formulează cererea;

- (b) Obiectul și natura anchetei, a urmăririi penale sau a procedurii judiciare la care se referă cererea, precum și denumirea și atribuțiile autorității care efectuează ancheta, urmărirea penală sau procedura judiciară.
 - (c) Un rezumat al faptelor relevante, cu excepția cererilor în scopul notificării sau al comunicării actelor judiciare;
 - (d) O expunere a legislației interne relevante, însoțită de textele de referință, și o expunere a pedepsei care a fost sau poate fi aplicată pentru infracțiunile respective;
 - (e) O descriere a asistenței solicitate și detalii privind orice procedură specială pe care statul parte solicitant dorește să o urmeze;
 - (f) Dacă este posibil, identitatea, locația și naționalitatea oricărei persoane vizate;
 - (g) Scopurile pentru care sunt solicitate probele, informațiile sau acțiunile și, atunci când este necesar, relevanța acestora pentru ancheta, urmărirea penală sau procedurile judiciare care stau la baza cererii;
 - (h) Dacă este cazul, termenii în care ar trebui să se acorde asistența și motivele pentru care aceasta ar trebui acordată;
 - (i) Dacă este cazul, o declarație privind dreptul intern relevant care permite unui martor să refuze să facă o depozitie.
3. În situații de urgență, în cazul în care statul parte solicitant și statul parte solicitat convin, cererile pot fi formulate oral sau prin orice mijloace care lasă o înregistrare scrisă, dar sunt confirmate în conformitate cu alineatele (1) și (2) cât mai curând posibil.

Articolul 26. Confidențialitatea cererilor de asistență judiciară reciprocă

Statul parte solicitat păstrează confidențialitatea cu privire la faptul, fondul și rezultatul cererii, cu excepția cazului în care acest lucru este necesar pentru executarea cererii. În cazul în care statul parte solicitat nu poate respecta cerința de confidențialitate, acesta informează de îndată statul parte solicitant. Statul parte solicitant stabilește dacă cererea trebuie totuși executată.

Articolul 27. Măsuri provizorii

1. La cererea statului parte solicitant, statul parte solicitat, în conformitate cu dreptul său intern, poate lua măsuri provizorii în scopul păstrării probelor, al menținerii unei situații existente sau al protejării unor interese juridice periclitate.
2. Statul parte solicitat poate executa cererea de măsuri provizorii parțial sau sub rezerva unor condiții, inclusiv prin limitarea duratei măsurilor solicitate.

Articolul 28. Informații suplimentare

În cazul în care statul parte solicitat consideră că informațiile furnizate în sprijinul unei cereri de asistență judiciară reciprocă nu sunt suficiente pentru a lua o decizie cu privire la cererea respectivă sau pentru a permite executarea acesteia, acesta poate solicita furnizarea de informații suplimentare într-un termen rezonabil pe care îl va preciza.

Articolul 29. Temeiul juridic al asistenței juridice reciproce

În cazul în care un stat parte care condiționează asistența judiciară reciprocă de existența unui tratat primește o cerere de asistență judiciară reciprocă din partea unui alt stat parte cu care nu are un tratat de asistență judiciară reciprocă, acesta consideră prezenta convenție drept temei juridic pentru asistența judiciară reciprocă în ceea ce privește orice infracțiune cărreia i se aplică prezenta convenție.

Articolul 30. Motive de refuz al asistenței juridice reciproce

1. Asistența judiciară reciprocă poate fi refuzată, cu respectarea principiilor prevăzute la alineatul (2), în cazul în care:
 - (a) Statul parte solicitat are motive temeinice să creadă că cererea a fost formulată în scopul urmăririi penale sau al pedepsirii unei persoane din cauza rasei, sexului, culorii, handicapului mintal sau fizic, orientării sexuale, religiei, naționalității, originii etnice, opiniilor politice sau apartenenței la un anumit grup social sau că, din oricare dintre aceste motive, respectarea cererii ar aduce atingere poziției persoanei respective;
 - (b) Cererea se referă la o infracțiune pasibilă de pedepsă cu moartea în conformitate cu dreptul intern al statului parte solicitant, cu excepția cazului în care, în conformitate cu dreptul intern al statului parte solicitat,
 - (i) Statul parte solicitant oferă garanții credibile, suficiente și efective sau, în cazul în care statul parte solicitat este de acord cu o condiție, care îndeplinește cerințele statului parte solicitat, conform căreia pedepsă cu moartea nu va fi impusă, sau
 - (ii) Anunci când este posibil în temeiul dreptului intern al statului parte solicitat, în cazul în care pedepsă cu moartea a fost deja impusă, statul parte solicitant oferă garanții credibile, suficiente și efective sau, la cererea statului parte solicitat, este de acord cu o condiție, care îndeplinește cerințele statului parte solicitat, ca pedepsă cu moartea să nu fie executată;
 - (c) Cererea se referă la fapte pe baza cărora persoana urmărită penal a fost judecată definitiv în statul parte solicitat pentru o infracțiune bazată pe aceeași conduită penală;
 - (d) Există motive serioase de a crede că persoana vizată de cerere ar fi supusă la tortură sau la alte pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante, la o încălcare flagrantă a dreptului la un proces echitabil sau la alte încălcări flagrante ale drepturilor fundamentale ale omului în statul parte solicitat, în conformitate cu dreptul intern al statului parte solicitat;
 - (e) Dreptul intern al statului parte solicitat ar interzice autorităților statului parte solicitat să întreprindă acțiunea solicitată cu privire la o infracțiune bazată pe același comportament infracțional, în cazul în care acesta ar fi făcut obiectul unei anchete, al unei urmăririi penale sau al unei proceduri judiciare sub propria jurisdicție;
 - (f) Cererea nu este formulată în conformitate cu dispozițiile prezentei convenții;

fi protejate.

Articolul 32. Executarea cererii

1. O cerere este executată în conformitate cu dreptul intern al statului parte solicitat și, în măsura în care nu contravine dreptului intern al statului parte solicitat și, dacă este posibil, în conformitate cu procedurile specificate în cerere.
2. Statul parte solicitat execută cererea cât mai curând posibil și ține seama cât mai mult posibil de termenele sugerate de statul parte solicitant și care sunt motivate, de preferință în cerere. Acesta răspunde la solicitările rezonabile ale statului parte solicitant cu privire la progresele înregistrate în soluționarea cererii. Statul parte solicitant informează cu promptitudine statul parte solicitat atunci când asistența solicitată nu mai este necesară.
3. La cererea expresă a statului parte solicitant, statul parte solicitat indică, în măsura posibilităților, data și locul de executare a cererii de asistență judiciară reciprocă. Funcționarii și persoanele interesate pot fi prezenți dacă statul parte solicitat își dă consimțământul.
4. Executarea cererii poate fi amânată de către statul parte solicitat pe motiv că acesta interferează cu o anchetă, o urmărire penală sau o procedură judiciară în curs. Dacă este cazul, se motivează orice amânare, inclusiv, atunci când este posibil, condițiile și intervalul de timp în care ar putea avea loc executarea.

Articolul 33. Declarațiile persoanelor din statul parte solicitat

1. Martorii și experții sunt audiați în conformitate cu dreptul intern al statului parte solicitat. Martorii și experții pot refuza să facă depoziii dacă legislația statului parte solicitat sau solicitant le permite acest lucru.
2. În cazul în care refuzul lor de a face depoziii se bazează pe dreptul intern al statului parte solicitant, statul parte solicitat se consultă cu statul parte solicitant.
3. Un martor sau un expert care invocă dreptul de a refuza să facă o depozitie, astfel cum se prevede la alineatul (1), nu poate fi supus niciunei sancțiuni în statul parte solicitant sau solicitat pentru acest motiv.
4. Fără a aduce atingere măsurilor convenite pentru protecția persoanelor, statul parte solicitat întocmește, la încheierea audierii, un proces-verbal care indică data și locul audierii, identitatea persoanei audiate, identitatea și funcțiile oricărei alte persoane din statul parte solicitat care a participat la audiere, orice jurământ depus și condițiile tehnice care au fost folosite la audiere. Documentul este transmis de către statul parte solicitat statului parte solicitant.
5. În cazul în care martorii sau experții sunt audiați pe teritoriul său în conformitate cu prezentul articol și refuză să deponă mărturie atunci când sunt obligați să o facă sau nu spun adevărul, fiecare stat parte ia măsurile necesare pentru a se asigura că dreptul său intern se aplică în același mod ca și cum audierea ar fi avut loc în cadrul unei proceduri interne.

(g) Statul parte solicitat consideră că executarea cererii este de natură să aducă atingere suveranității, securității, ordinii publice sau altor interese esențiale ale acestuia;

(h) Cererea a fost emisă în numele unei instanțe extraordinare sau ad-hoc a statului parte solicitant, cu excepția cazului în care autoritățile competente ale statului parte solicitant dau asigurări considerate suficiente că hotărârea va fi pronunțată de o instanță care, în general, este abilitată, în conformitate cu normele de administrație judiciară, să se pronunțe în materie penală;

(i) Admiterea cererii ar fi contrară dreptului intern al statului parte solicitat în materie de asistență judiciară reciprocă;

(j) Există motive temeinice de a crede că persoana vizată de cerere s-ar confrunta cu un risc real de condamnare la închisoare pe viață fără posibilitatea de eliberare condiționată sau la o pedeapsă pe termen nelimitat.

2. Atunci când își exercită puterea de apreciere prevăzută la alineatul (1), statele părți iau în considerare principiile internaționale și interne ale drepturilor omului și ale libertăților fundamentale, inclusiv dreptul la viață, la libertate și la siguranța persoanei.

3. Statele părți nu pot refuza o cerere de asistență judiciară reciprocă pentru simplul motiv că se consideră că infracțiunea respectivă implică și aspecte fiscale și nici pe motiv de secret bancar.

4. Refuzul parțial sau total al asistenței judiciare reciproce este motivat.

5. Înainte de a refuza o cerere în temeiul prezentului articol sau de a amâna executarea acesteia în temeiul articolului 32 alineatul (4), statul parte solicitat se consultă, dacă este cazul, cu statul parte solicitant pentru a examina dacă asistența poate fi acordată sub rezerva termenilor și condițiilor pe care le consideră necesare. În cazul în care statul parte solicitant acceptă asistența sub rezerva acestor condiții, acesta trebuie să le respecte.

Articolul 31. Limitări privind transmiterea și utilizarea informațiilor și a probelor

1. Statul parte solicitant nu transmite și nu utilizează informațiile sau probele furnizate de statul parte solicitat pentru anchete, urmăriri penale sau proceduri judiciare, altele decât cele menționate în cerere, fără consimțământul prealabil al statului parte solicitat.
2. Nicio dispoziție din prezentul articol nu împiedică statul parte solicitant să divulge în cadrul procedurilor sale informații sau probe care pot disculpa o persoană acuzată. În acest din urmă caz, statul parte solicitant notifică statul parte solicitat înainte de divulgare și, la cerere, se consultă cu statul parte solicitat. În cazul în care, în mod excepțional, notificarea prealabilă nu este posibilă, statul parte solicitant informează fără întârziere statul parte solicitat cu privire la divulgare.
3. În cazul în care statul parte solicitat a impus condiții speciale privind utilizarea informațiilor sau a probelor pe care le-a furnizat, statul parte solicitant furnizează, la cererea statului parte solicitat, informații privind utilizarea pe care a făcut-o din informațiile sau probele respective.
4. În cazul în care, în urma comunicării către statul parte solicitant, statul parte solicitat ia cunoștință de circumstanțe care îl pot determina să solicite o condiție suplimentară într-un anumit caz, autoritatea centrală a statului parte solicitat se poate consulta cu autoritatea centrală a statului parte solicitant pentru a determina măsura în care probele și informațiile pot

Articolul 34. Audierea prin videoconferință

1. În cazul în care o persoană se află pe teritoriul unui stat parte și trebuie să fie audiată în calitate de martor sau expert de către autoritățile judiciare ale unui alt stat parte, acesta din urmă poate solicita ca audierea să aibă loc prin videoconferință, astfel cum se prevede la alineatele (2)-(7). Prezentul alineat se poate aplica, de asemenea, la utilizarea videoconferinței în alte scopuri, cum ar fi identificarea obiectelor, persoanelor sau a locurilor, dacă statul parte solicitat este de acord cu acest lucru.
2. Statul parte solicitat este de acord cu audierea prin videoconferință, cu condiția ca utilizarea videoconferinței să nu contravină principiilor de bază ale dreptului său intern și cu condiția ca acesta să dispună de mijloacele tehnice necesare pentru desășurarea audierii prin videoconferință. În cazul în care statul parte solicitat nu are acces la mijloacele tehnice necesare pentru desășurarea audierii prin videoconferință, statul parte solicitant poate pune la dispoziția sa, de comun acord, astfel de mijloace.
3. Cererile de audiere prin videoconferință trebuie să conțină, pe lângă informațiile menționate la articolul 25, numele autorității judiciare care conduce audierea sau, dacă statul parte solicitat este de acord, numele unei alte autorități competente care conduce audierea.
4. Autoritatea judiciară a statului parte solicitat poate cita persoana în cauză să se prezinte în conformitate cu formele prevăzute de dreptul său intern.
5. În ceea ce privește o audiere prin videoconferință, se aplică următoarele norme:
 - (a) O autoritate judiciară a statului parte solicitat este prezentă în timpul audierii, asistată, dacă este necesar, de un interpret, și poate fi, de asemenea, responsabilă de asigurarea atât a identificării persoanei care urmează să fie audiată, cât și a respectării principiilor de bază ale dreptului intern al statului parte solicitat. În cazul în care autoritatea judiciară a statului parte solicitat consideră că, în timpul audierii, principiile de bază ale dreptului intern al statului parte solicitat sunt încălcate, aceasta ia imediat măsurile necesare pentru a se asigura că audierea continuă în conformitate cu aceste principii;
 - (b) Măsurile de protecție a persoanei care urmează să fie audiate sunt convenite, dacă este necesar, între autoritățile competente ale părții solicitante și ale părții solicitate;
 - (c) Audierea se desășoară direct de către autoritatea judiciară a statului parte solicitant sau sub conducerea acesteia, în conformitate cu dreptul intern al acestuia;
 - (d) La cererea statului parte solicitant sau a persoanei care urmează să fie audiată, statul parte solicitat se asigură că persoana care urmează să fie audiată este asistată de un interpret și/sau de un consilier juridic, dacă este necesar;
 - (e) Persoana care urmează să fie audiată poate invoca dreptul de a nu face o depozitie care i s-ar cuveni în temeiul dreptului intern al statului parte solicitat sau al statului parte solicitant.
6. Statele părți pot, la discreția lor, să aplice dispozițiile prezentului articol și la audierile prin videoconferință la care participă persoana acuzată sau suspectul, pe baza consimțământului persoanei respective. În acest caz, decizia de a organiza videoconferința și modalitatea în care se desășoară videoconferința fac obiectul consimțământului ambelor state părți în cauză și în conformitate cu legislația internă și cu instrumentele internaționale relevante ale acestora.

7. Prezentul articol nu aduce atingere niciunui acord sau aranjament care permite desășurarea audierilor prin videoconferință prin alte mijloace.

Articolul 35. Apariții ale persoanelor din statul parte solicitant

1. În cazul în care statul parte solicitant consideră că este necesară înfășurarea personală a unui martor sau expert în fața autorităților sale judiciare, acesta menționează acest lucru în cererea sa de notificare sau comunicare a unei citații de înfășurare. Statul parte solicitat invită martorul sau expertul să se prezinte pe teritoriul statului parte solicitant și informează, fără întârziere, statul parte solicitant cu privire la răspunsul martorului sau expertului, dacă este cazul, cu privire la răspunsul acestuia.
2. În cazul prevăzut la alineatul (1), cererea sau citația de înfășurare indică indemnizațiile aproximative care trebuie plătite, precum și cheltuielile de deplasare și de sedere rambursabile.
3. În cazul în care se face o cerere specifică, statul parte solicitat poate acorda martorului sau expertului un avans. Avansul este rambursat de către statul parte solicitant.
4. Un martor sau un expert care nu s-a conformat unei citații de înfășurare, a cărei notificare sau comunicare a fost solicitată, nu este supus, chiar dacă această citație conține obligații, niciunei pedepse sau măsuri de constrângere, cu excepția cazului în care martorul sau expertul intră ulterior în mod voluntar pe teritoriul statului parte solicitant și este din nou citat în mod corespunzător acolo.

Articolul 36. Transferul temporar al deținuților

1. O persoană care este deținută sau execută o pedepsă pe teritoriul unui stat parte și a cărei prezență pe teritoriul altui stat parte este solicitată în scopul identificării, depozitării sau al furnizării de asistență în vederea obținerii de probe pentru anchete, urmăriri penale sau proceduri judiciare în legătură cu infracțiunile cărora li se aplică prezenta convenție, poate fi transferată dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (a) Persoana își dă liber consimțământul în cunoștință de cauză;
 - (b) Autoritățile competente ale ambelor state părți convin, sub rezerva condițiilor pe care aceste state părți le pot considera adecvate.
2. În sensul alineatului (1):
 - (a) Statul parte către care este transferată persoana are autoritatea și obligația de a menține în custodie persoana transferată, cu excepția cazului în care statul parte de la care a fost transferată persoana a solicitat sau autorizat altfel;
 - (b) Statul parte către care este transferată persoana își execută fără întârziere obligația de a returna persoana în custodia statului parte din care a fost transferată, astfel cum s-a convenit în prealabil sau cum s-a convenit altfel de către autoritățile competente ale ambelor state părți;
 - (c) Statul parte către care este transferată persoana nu solicită statului parte din care a fost transferată persoana să inițieze o procedură de extrădare pentru returnarea acesteia.

speciale de investigație la nivel internațional se iau de la caz la caz și pot, dacă este necesar, să ia în considerare acordurile și înțelegerile financiare cu privire la exercitarea jurisdicției de către statele părți în cauză.

Articolul 40. Investigații sub acoperire

1. Statul parte solicitant și statul parte solicitat pot conveni să se asiste reciproc în desfășurarea anchetelor efectuate de către ofițerii care acționează sub acoperire sau sub identitate falsă cu privire la infracțiunile la care statele părți în cauză aplică prezenta convenție.
2. Decizia cu privire la cerere este luată în fiecare caz în parte de către autoritățile competente ale statului parte solicitat, ținând seama în mod corespunzător de legislația și procedurile interne ale acestuia. Durata investigației sub acoperire, condițiile detaliate și statutul juridic al agenților în cauză în timpul investigațiilor secrete se stabilesc de comun acord între autoritățile competente ale statului solicitant și ale statului solicitat, ținând seama în mod corespunzător de dreptul intern și de procedurile interne ale acestora.
3. Investigațiile sub acoperire se desfășoară în conformitate cu dreptul intern și cu procedurile statului parte pe teritoriul cărui se desfășoară investigația secretă. Autoritățile competente ale statelor părți implicate cooperează pentru a asigura pregătirea și supravegherea anchetei sub acoperire și pentru a lua măsuri pentru securitatea agenților care acționează sub acoperire sau sub identitate falsă.
4. În sensul alineatului (2), fiecare stat indică autoritățile competente prin informarea autorităților centrale ale statelor părți sau, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 85 alineatele (2) și (3), statul desemnat să furnizeze sprijin provizoriu suplimentar.

Articolul 41. Echipa comună de investigație

1. De comun acord, autoritățile competente din două sau mai multe state părți pot lua măsurile necesare, în conformitate cu dreptul intern și cu dreptul internațional, pentru a crea o echipă comună de anchetă în scopuri specifice și pentru o perioadă limitată, care poate fi prelungită prin consimțământ reciproc, pentru a efectua anchete penale în unul sau mai multe dintre statele părți implicate.
2. Componenta echipei este stabilită în acord. O echipă comună de anchetă poate fi înființată, în special, în cazul în care:
 - (a) Investigațiile unui stat parte cu privire la infracțiunile la care aplică prezenta convenție necesită investigații dificile și solicitante, având legături cu alte state părți;
 - (b) Un număr de state părți efectuează investigații privind infracțiunile cărora le aplică prezenta convenție, atunci când circumstanțele cazului necesită o acțiune coordonată și concertată în statele părți implicate.
3. O cerere de constituire a unei echipe comune de anchetă poate fi formulată de oricare dintre statele părți implicate. Echipa se înființează în unul dintre statele părți în care se preconizează că se vor desfășura investigațiile.

- (d) Persoana transferată primește un credit pentru executarea pedepsei care se execută în statul parte din care a fost transferată pentru timpul petrecut în custodia statului parte în care a fost transferată persoana respectivă.

Articolul 37. Conduita sigură

1. Un martor, un expert sau o altă persoană care, la cererea statului parte solicitant, consimte să depună mărturie într-o procedură sau să asiste la o anchetă, urmărirea penală sau procedură judiciară pe teritoriul statului parte solicitant nu poate fi urmărit, reținut, pedepsit sau supus oricărei alte restricții ale libertății personale pe teritoriul respectiv în legătură cu acte, omisiuni sau condamnări anterioare plecării de pe teritoriul statului parte solicitat.
2. Conduita de siguranță prevăzută la alineatul (1) încetează în momentul în care martorul, expertul sau altă persoană:
 - (a) După ce a avut, pentru o perioadă de 15 zile consecutive sau pentru orice perioadă convenită de statele părți de la data la care persoana a fost informată în mod oficial că prezența sa nu mai este solicitată de autoritățile judiciare, posibilitatea de a pleca, a rămas totuși în mod voluntar pe teritoriul statului parte solicitant; sau
 - (b) După ce a părăsit teritoriul statului parte solicitant, s-a întors de bunăvoie.

Articolul 38. Transmiterea de obiecte, documente, înregistrări sau alte probe

1. La cerere, statul parte solicitat poate transmite statului parte solicitant obiecte, documente, înregistrări sau orice alte probe solicitate. În cazul în care statul parte solicitant solicită în mod expres transmiterea originalelor documentelor, înregistrărilor sau a altor probe, statul parte solicitat depune toate eforturile pentru a da curs cererii.
2. Statul parte solicitant returnează ceea ce a fost transmis în cel mai scurt timp posibil sau cel târziu după încheierea procedurii, cu excepția cazului în care statul parte solicitat renunță în mod expres la returnarea acestora.

Articolul 39. Tehnici speciale de investigare

1. În cazul în care principiile de bază ale sistemului său juridic intern o permit, fiecare stat parte ia, în limita posibilităților sale și în condițiile prevăzute de dreptul său intern, măsurile necesare pentru a permite utilizarea adecvată a livrărilor supraveghete și, atunci când consideră necesar, a altor tehnici speciale de anchetă, cum ar fi supravegherea electronică sau alte forme de supraveghere și operațiunile sub acoperire, de către autoritățile sale competente de pe teritoriul său, în scopul investigării și urmăririi penale eficiente a infracțiunilor cărora li se aplică prezenta convenție.
2. În scopul investigării infracțiunilor la care statele părți aplică prezenta convenție, acestea sunt încurajate să încheie, atunci când este necesar, acorduri sau aranjamente bilaterale sau multilaterale adecvate pentru utilizarea tehnicilor speciale de investigare în contextul cooperării la nivel internațional. Astfel de acorduri sau aranjamente se încheie și se pun în aplicare cu respectarea deplină a principiului egalității suverane a statelor și se desfășoară în strică conformitate cu termenii acestor acorduri sau aranjamente.
3. În lipsa unui acord sau a unei înțelegeri menționate la alineatul (2), deciziile de a utiliza tehnici

4. În plus față de informațiile menționate în dispozițiile relevante ale articolului 24, cererile de constituire a unei echipe comune de anchetă includ propuneri privind componența echipei, scopul și durata pentru care va fi constituită echipa comună de anchetă.
5. O echipă comună de anchetă își desfășoară activitatea pe teritoriul statelor părți care o înființează în următoarele condiții generale:
 - (a) Conducătorul sau conducătorii echipei sunt reprezentanți ai autorităților competente care participă la anchetele penale din statul parte în care își desfășoară activitatea echipa;
 - (b) Conducătorul sau conducătorii echipei acționează în limitele competenței lor în temeiul legislației interne respective;
 - (c) Echipa își desfășoară operațiunile în conformitate cu dreptul intern al statului parte în care operează echipa;
 - (d) Membrii și membrii detașați ai echipei își îndeplinesc sarcinile sub conducerea persoanelor menționate la litera (a), ținând seama de condițiile stabilite de propriile autorități în acordul de constituire a echipei;
 - (e) Statul parte în care își desfășoară activitatea echipa ia măsurile organizatorice necesare pentru ca aceasta să își desfășoare activitatea.
6. În prezentul articol, membrii echipei comune de anchetă din statul parte în care își desfășoară activitatea sunt denumiți "membri", în timp ce membrii din alte state părți decât statul parte în care își desfășoară activitatea echipa sunt denumiți "membri detașați".
7. Membrii detașați ai echipei comune de anchetă au dreptul de a fi prezenți atunci când se întreprind măsuri de anchetă în statul parte în care își desfășoară activitatea echipa. Cu toate acestea, conducătorul echipei poate, din motive speciale, în conformitate cu dreptul intern al statului parte în care operează echipa, să decidă altfel.
8. Membrii detașați ai echipei comune de anchetă pot, în conformitate cu dreptul intern al statului parte în care operează echipa, să fie însărcinați de către conducătorul echipei cu sarcina de a lua anumite măsuri de anchetă, în cazul în care acest lucru a fost aprobat de către autoritățile competente ale statului parte în care operează echipa și de către statul parte care a detașat-o.
9. În cazul în care echipa comună de anchetă are nevoie de luarea unor măsuri de anchetă în unul dintre statele părți care înființează echipa, membrii detașați în cadrul echipei de către statul parte respectiv pot solicita autorităților competente proprii să ia măsurile respective. Măsurile respective sunt luate în considerare în statul parte respectiv în condițiile care s-ar aplica dacă ar fi fost solicitate în cadrul unei anchete interne.
10. În cazul în care echipa comună de anchetă are nevoie de asistență din partea unui stat parte, alțul decât cele care au înființat echipa, sau din partea unui stat terț, cererea de asistență poate fi înaintată de către autoritățile competente ale statului parte în care funcționează echipa către autoritățile competente ale celui/alt stat în cauză, în conformitate cu instrumentele sau acordurile relevante.
11. Membrii detașați ai echipei comune de anchetă pot, în conformitate cu dreptul lor intern și în limitele competenței lor, să furnizeze echipei informații disponibile în cadrul stat parte care i-a detașat în scopul investigărilor penale efectuate de echipă.

12. Informațiile obținute în mod legal de un membru sau de un membru detașat în cadrul unei echipe comune de anchetă, care nu sunt în alt mod disponibile pentru autoritățile competente ale statelor părți implicate, pot fi utilizate în următoarele scopuri:
 - (a) În scopurile pentru care a fost înființată echipa;
 - (b) Pentru depistarea, investigarea și urmărirea penală a altor infracțiuni, sub rezerva consimțământului prealabil al autorității competente a statului parte în care informațiile au devenit disponibile, care poate fi refuzat numai în cazurile în care o astfel de utilizare ar periclita anchetele penale în acel stat parte sau în legătură cu care acel stat parte ar putea refuza asistența judiciară reciprocă;
 - (c) Pentru prevenirea unei amenințări imediate și grave la adresa siguranței publice și fără a aduce atingere literei (b), dacă ulterior se deschide o anchetă penală;
 - (d) Pentru alte scopuri, în măsura în care acest lucru este convenit între statele părți care au înființat echipa.
 13. Prezentul articol nu aduce atingere niciunei alte dispoziții sau aranjamente existente privind înființarea sau funcționarea echipelor comune de anchetă.
 14. În măsura în care legislația internă a statelor părți implicate sau dispozițiile oricărui instrument juridic aplicabil între acestea permit acest lucru, se poate conveni ca la activitățile echipei comune de anchetă să participe și alte persoane decât reprezentanții autorităților competente ale statelor părți care au instituit echipa comună de anchetă. Drepturile conferite membrilor sau membrilor detașați ai echipei în temeiul prezentului articol nu se aplică acestor persoane, cu excepția cazului în care acordul prevede în mod expres contrariul.
- Articolul 42. Observații transfrontaliere**
1. Agenții de aplicare a legii ai unuia dintre statele părți care, în cadrul unei anchete penale, țin sub observație în țara lor o persoană despre care se presupune că a luat parte la o infracțiune căreia i se aplică prezenta convenție sau o persoană despre care se crede cu tărie că va conduce la identificarea sau localizarea primei persoane, pot fi autorizați să își continue observația pe teritoriul unui alt stat parte în cazul în care acesta din urmă a autorizat observația transfrontalieră ca răspuns la o cerere de asistență care a fost prezentată în prealabil. Autorizația poate fi însoțită de condiții.
 2. La cerere, observarea transfrontalieră poate fi încredințată unor funcționari ai statului parte pe teritoriul căruiua se desfășoară.
 3. Cererea de asistență menționată la alineatul (1) este trimisă unei autorități desemnate de fiecare stat parte și care are competența de a acorda sau de a transmite autorizația solicitată.
 4. Observarea transfrontalieră, în cazul în care este efectuată de către unul sau mai mulți agenți menționați la alineatul (1), se efectuează numai în următoarele condiții generale:
 - (a) Ofițerii care efectuează observația trebuie să respecte dispozițiile prezentului articol și dreptul intern al statului parte pe teritoriul căruiua își desfășoară activitatea; ei trebuie să urmeze instrucțiunile autorităților competente ale aceluia stat parte;

- (b) În timpul observării, agenții au asupra lor un document care să ateste că autorizația a fost acordată;
- (c) Ofițerii care efectuează observarea trebuie să fie în orice moment în măsură să furnizeze dovada că acționează în calitate oficială;
- (d) Ofițerii care efectuează observarea pot purta armele de serviciu pe durata acesteia, cu excepția cazului în care statul parte solicitat decide în mod expres altfel; utilizarea acestora este interzisă, cu excepția cazurilor de legitimă apărare în conformitate cu dreptul intern al statului parte solicitat;
- (e) Este interzisă intrarea în locuințe private și în locuri neaccesibile publicului;
- (f) Agenții care efectuează observarea nu pot nici opri și interoga, nici aresta persoana observată;
- (g) Toate operațiunile fac obiectul unui raport adresat autorităților statului parte pe teritoriul căruia au avut loc; ofițerilor care efectuează observarea li se poate cere să se prezinte în persoană;
- (h) Autoritățile statului parte din care provin ofițerii care efectuează observarea trebuie, la cererea autorităților statului parte pe teritoriul căruia a avut loc observarea, să contribuie la ancheta ulterioară operațiunii la care au luat parte, inclusiv la orice procedură judiciară.

Articolul 43. Răspundere penală a funcționarilor

În timpul operațiunilor menționate la articolele 39, 40, 41 sau 42, cu excepția cazului în care statele părți în cauză convin altfel, funcționarii unui stat parte, altul decât statul parte în care are loc operațiunea, sunt considerați ca funcționari ai acestui din urmă stat parte în ceea ce privește infracțiunile comise împotriva lor sau de către aceștia.

Articolul 44. Răspunderea civilă a funcționarilor

1. În cazul în care, în conformitate cu articolele 39, 40, 41 sau 42, funcționarii unui stat parte își desfășoară activitatea într-un alt stat parte, primul stat parte este răspunzător pentru orice prejudiciu cauzat de aceștia în timpul activității lor, în conformitate cu dreptul intern al statului parte în care are loc operațiunea.
2. Statul parte în care a fost cauzat prejudiciul menționat la alineatul (1) acordă despăgubiri pentru un astfel de prejudiciu în condițiile aplicabile oricărui prejudiciu cauzat de propriii săi funcționari.
3. Statul parte ai cărui funcționari au cauzat prejudicii oricărei persoane pe teritoriul unui alt stat parte rambursează în întregime acestui din urmă stat parte orice despăgubire acordată unei astfel de persoane.
4. Fără a aduce atingere exercitării drepturilor sale față de terți și cu excepția alineatului (3), fiecare stat parte se abține, în cazul prevăzut la alineatul (1), să solicite rambursarea daunelor cauzate de un alt stat parte.

5. Dispozițiile prezentului articol se aplică, cu excepția cazului în care statele părți interesate convin altfel.

Articolul 45. Cooperarea internațională în scopul confiscării

1. Un stat parte care a primit o cerere de confiscare a produselor infracțiunii sau a bunurilor a căror valoare corespunde cu cea a acestor produse ale infracțiunii cărora li se aplică prezenta convenție, inclusiv a bunurilor obținute pe cale ilegală, sau a bunurilor, echipamentelor sau altor instrumente utilizate sau destinate a fi utilizate în astfel de infracțiuni, sau a altor bunuri în scopul acordării de reparatii victimelor în conformitate cu articolul 83 alineatul (3), situate pe teritoriul său, trebuie, în cea mai mare măsură posibilă și în conformitate cu dreptul său intern, fie:
 - (a) Să înainteze cererea autorităților sale competente în vederea obținerii unui ordin de confiscare și, în cazul în care un astfel de ordin este acordat, îl pune în aplicare; sau
 - (b) Să prezinte autorităților sale competente, în vederea executării acesteia în măsura solicitată, o ordonanță de confiscare emisă de o instanță de pe teritoriul statului parte solicitant, în măsura în care se referă la produse ale infracțiunii, bunuri, echipamente sau alte instrumente utilizate sau destinate a fi utilizate în infracțiunile la care aplică prezenta convenție, situate pe teritoriul statului parte solicitat.
2. Ca urmare a unei cereri formulate de un alt stat parte care are jurisdicție asupra unei infracțiuni căreia i se aplică prezenta convenție, statul parte solicitat ia măsuri, în cea mai mare măsură posibilă în conformitate cu dreptul său intern, pentru a identifica, a urmări și a îngheța sau a confisca produsele infracțiunii, bunurile, echipamentele sau alte instrumente utilizate sau destinate a fi utilizate în infracțiunile cărora li se aplică prezenta convenție, în scopul unei eventuale confiscări care urmează să fie dispusă fie de statul parte solicitant, fie, în temeiul unei cereri în temeiul alineatului (1), de statul parte solicitat.
3. În cazul în care produsul infracțiunii a fost transformat sau convertit, parțial sau integral, în alte bunuri, aceste bunuri fac obiectul măsurilor menționate în prezentul articol în locul produsului infracțiunii.
4. În cazul în care produsele infracțiunii au fost amestecate cu bunuri dobândite din surse legitime, aceste bunuri, fără a aduce atingere competențelor privind înghețarea sau sechestrarea, sunt susceptibile de confiscare până la valoarea estimată a produselor infracțiunii amestecate.
5. Veniturile sau alte beneficii obținute din produse ale infracțiunii, din bunuri în care au fost transformate sau convertite produsele infracțiunii sau din bunuri cu care au fost amestecate produsele infracțiunii fac, de asemenea, obiectul măsurilor menționate în prezentul articol, în același mod și în aceeași măsură ca și produsele infracțiunii.
6. În sensul prezentului articol, fiecare stat parte împuternicește instanțele sale sau alte autorități competente să dispună punerea la dispoziție sau sechestrarea documentelor bancare, financiare sau comerciale. Statele părți nu vor refuza să acționeze în temeiul dispozițiilor prezentului alineat pe motiv de secret bancar.
7. Dispozițiile alineatului (1) se pot aplica, de asemenea, confiscării care constă în obligația de a plăti o sumă de bani corespunzătoare valorii produselor infracțiunii, în cazul în care bunurile

asupra cătora se poate aplica confiscarea se află în statul parte solicitat. În astfel de cazuri, atunci când executarea confiscării în conformitate cu alineatul (1), statul parte solicitat poate, în cazul în care nu se obține plata, să execute creanța asupra oricărui bun disponibil în acest scop.

8. Statele părți pot coopera, în măsura în care legislațiile lor interne respective o permit, cu acele state părți care solicită executarea unor măsuri echivalente cu confiscarea care duc la privarea de bunuri, care nu sunt sancțiuni penale, în măsura în care aceste măsuri sunt dispuse de o autoritate judiciară a statului parte solicitat în legătură cu infracțiuni cărora li se aplică prezenta convenție, cu condiția să se fi stabilit că bunurile constituite produse ale infracțiunii sau alte bunuri menționate la alineatele (3)-(5).

9. În plus față de informațiile specificate la articolul 25, cererile formulate în conformitate cu prezentul articol trebuie să conțină:

- (a) În cazul unei cereri care intră sub incidența alineatului (1) litera (a), o descriere a bunurilor sau a activelor care urmează să fie confiscate și o expunere a faptelor invocate de statul parte solicitat, suficientă pentru a permite statului parte solicitat să solicite hotărârea în temeiul dreptului său intern;
 - (b) În cazul unei cereri referitoare la alineatul (1) litera (b), o copie legal admisibilă a unei ordonanțe de confiscare pe care se bazează cererea, emisă de statul parte solicitat, o expunere a faptelor și informații privind măsura în care se solicită executarea hotărâri;
 - (c) În cazul unei cereri care se referă la alineatul (2), o expunere a faptelor pe care se bazează statul parte solicitat și o descriere a acțiunilor solicitate.
10. Deciziile sau acțiunile prevăzute la alineatele (1) și (2) se iau de către statul parte solicitat în conformitate cu și sub rezerva dispozițiilor dreptului său intern și a normelor sale procedurale sau a oricărei convenții, acorduri sau înțelegeri bilaterale sau multilaterale existente cu statul parte solicitat.
 11. Dispozițiile prezentului articol nu pot fi interpretate ca aducând atingere drepturilor terților care acționează cu bună credință.

Articolul 46. Restituire

1. La cererea statului parte solicitat și fără a aduce atingere drepturilor terților care acționează cu bună-credință, statul parte solicitat, în măsura în care dreptul său intern o permite, poate pune la dispoziția statului parte solicitat bunurile sechestrate sau confiscate obținute printr-o infracțiune la care statele părți în cauză aplică prezenta convenție. Statul parte solicitat poate decide să restituie bunurile proprietarilor lor de drept.
2. La transmiterea obiectelor, documentelor, înscrisurilor sau probelor, statul parte solicitat poate renunța la restituirea acestora, fie înainte, fie după transmiterea către statul parte solicitat, în cazul în care restituirea acestor obiecte, documente, înscrisuri sau probe proprietarului de drept ar putea fi astfel facilitată.

Articolul 47. Dispunerea bunurilor confiscate, inclusiv restituirea sau împărțirea acestora

1. Produsele infracțiunii sau bunurile confiscate de un stat parte în temeiul articolului 45 sunt eliminate de statul parte respectiv în conformitate cu dreptul intern și cu procedurile sale administrative.
2. Atunci când dau curs cererii formulate de un alt stat parte în conformitate cu articolul 45, statele părți, în măsura permisă de dreptul intern și în cazul în care li se solicită acest lucru, iau în considerare în mod prioritar restituirea produselor infracțiunii sau a bunurilor confiscate sau a căror valoare corespunde unor astfel de produse sau bunuri statului parte solicitat, astfel încât acesta să poată oferi despăgubiri victimelor infracțiunilor cărora statele părți le aplică prezenta convenție sau să restituie aceste produse infracționale sau bunuri proprietarilor lor legitimi.
- 3.

Atunci când acționează în urma cererii formulate de un alt stat parte în conformitate cu articolul 45, un stat parte poate acorda o atenție specială încheierii de acorduri sau înțelegeri privind schimbul cu alte state părți, în mod regulat sau de la caz la caz, de astfel de produse ale infracțiunii sau de bunuri, sau de fonduri provenite din vânzarea unor astfel de produse ale infracțiunii sau de bunuri, în conformitate cu dreptul său intern sau cu procedurile sale administrative.

Articolul 48. Transferul de proceduri

Statele părți pot lua în considerare posibilitatea de a transfera procedurile între ele pentru urmărirea penală a unei infracțiuni căreia i se aplică prezenta convenție în cazurile în care un astfel de transfer este considerat a fi în interesul unei bune administrări a justiției, în special în cazurile în care sunt implicate mai multe jurisdicții.

PARTEA IV. EXTRĂDAREA

Articolul 49. Domeniul de aplicare a părții IV

1. Dispozițiile prezentei părți se aplică infracțiunilor la care se aplică prezenta convenție atunci când persoana care face obiectul cererii de extrădare a unui stat parte se află pe teritoriul statului parte solicitat.
2. Fără a aduce atingere articolului 51, extrădarea se acordă în cazul în care infracțiunea se pedepsește cu o pedeapsă privativă de libertate pentru o perioadă maximă de cel puțin un an, atât în conformitate cu legislația internă a statului parte solicitat, cât și cu cea a statului parte solicitant. În cazul în care o persoană a fost condamnată la o pedeapsă cu închisoarea în statul parte solicitant, durata pedepsei rămase de executat trebuie să fie de cel puțin șase luni.
3. În cazul în care cererea de extrădare include mai multe infracțiuni distincte, dintre care cel puțin una poate fi extrădată în temeiul prezentei convenții, iar unele dintre ele nu sunt reglementate de aceasta, statul parte solicitat poate aplica dispozițiile prezentului articol și în ceea ce privește aceste din urmă infracțiuni.
4. Fiecare dintre infracțiunile la care statele părți aplică prezenta convenție este considerată ca fiind inclusă ca infracțiune care poate fi extrădată în orice tratat de extrădare aplicabil între acestea. Statele părți se angajează să includă aceste infracțiuni ca infracțiuni care pot fi extrădate în orice tratat de extrădare care urmează să fie încheiat între ele.

Articolul 50. Temeiul juridic al extrădării

În cazul în care un stat parte care condiționează extrădarea de existența unui tratat primește o cerere de extrădare din partea unui alt stat parte cu care nu are semnat un tratat de extrădare, acesta consideră prezenta convenție drept temei juridic pentru extrădare în ceea ce privește orice infracțiune căreia i se aplică prezenta convenție.

Articolul 51. Temeiuri de refuz

1. Extrădarea se refuză în cazul în care:
 - (a) Statul parte solicitat are motive temeinice să creadă că cererea a fost formulată în scopul urmării penale sau al pedepsirii unei persoane din cauza rasei, sexului, culorii, handicapului mintal sau fizic, orientării sexuale, religiei, naționalității, originii etnice, opiniilor politice sau apartenenței la un anumit grup social sau că, din oricare dintre aceste motive, respectarea cererii ar aduce atingere poziției persoanei respective;
 - (b) Cererea se referă la o infracțiune pasibilă de pedeapsă cu moartea în conformitate cu dreptul intern al statului parte solicitant, cu excepția cazului în care, în conformitate cu dreptul intern al statului parte solicitat:
- (i) Statul parte solicitant oferă garanții credibile, suficiente și efective sau, în cazul în care statul parte solicitat este de acord cu o condiție, care îndeplinește cerințele statului parte solicitat, conform căreia pedeapsa cu moartea nu va fi impusă; sau

- (ii) Atunci când este posibil în temeiul dreptului intern al statului parte solicitat, în cazul în care pedeapsa cu moartea a fost deja impusă, statul parte solicitant oferă garanții credibile, suficiente și efective sau, la cererea statului parte solicitat, este de acord cu o condiție, care îndeplinește cerințele statului parte solicitat, ca pedeapsa cu moartea să nu fie executată;
 - (c) Statul parte solicitat a pronunțat deja o hotărâre definitivă împotriva persoanei a cărei extrădare se solicită, pentru o infracțiune bazată pe același comportament infracțional;
 - (d) Există motive temeinice de a crede că persoana a cărei extrădare se solicită ar fi supusă la tortură sau la alte pedepse sau tratamente crude, inumane sau degradante, la o încălcare flagrantă a dreptului la un proces echitabil sau la alte încălcări flagranțe ale drepturilor fundamentale ale omului în statul parte solicitat, în conformitate cu dreptul intern al statului parte solicitat.
2. Extrădarea poate fi refuzată în cazul în care:
 - (a) Persoana căutăată s-ar confrunta cu un risc real de a fi condamnată la închisoare pe viață fără posibilitate de eliberare condiționată sau la o pedeapsă pe termen nelimitat;
 - (b) Persoana căutăată urmează să fie judecată în fața unei curți sau a unui tribunal internațional competent, recunoscut de statul parte solicitat;
 - (c) Persoana căutăată a fost judecată definitiv de o instanță internațională competentă sau de un tribunal internațional a cărui competență este recunoscută de statul parte solicitat sau de un alt stat, pentru o infracțiune bazată pe același comportament infracțional;
 - (d) Autoritățile competente ale statului parte solicitat inițiază o procedură împotriva persoanei a cărei extrădare este solicitată pentru o presupusă infracțiune bazată pe același comportament penal pentru care se solicită extrădarea;
 - (e) Cererea a fost emisă în numele unei instanțe extraordinare sau ad-hoc a statului parte solicitant, cu excepția cazului în care autoritățile competente ale statului parte solicitant dau asigurări considerate suficiente că hotărârea va fi pronunțată de o instanță care, în general, este abilitată, în conformitate cu normele de administrație judiciară, să se pronunțe în materie penală;
 - (f) Statul parte solicitat a primit cereri concomitente din partea mai multor state sau instanțe penale internaționale competente și a dat curs uneia dintre aceste cereri;
 - (g) Cererea nu este formulată în conformitate cu dispozițiile prezentei convenții;
 - (h) Predarea persoanei solicitate este susceptibilă de a avea consecințe excepțional de grave pentru persoana respectivă, în special din cauza vârstei sau a stării de sănătate a acesteia;
 - (i) Fără a aduce atingere articolului 11, infracțiunea s-a prescris în temeiul dreptului intern al statului parte solicitat, cu excepția cazului în care acest lucru ar fi contrar dreptului internațional;
 - (j) Statul parte solicitat consideră că executarea cererii este de natură să aducă atingere suveranității, securității, ordinii publice sau oricăror alte interese esențiale ale sale.

3. Înainte de a refuza o cerere în temeiul prezentului articol sau de a amâna executarea acesteia în temeiul articolului 54 alineatul (3), statul parte solicitat se consultă, după caz, cu statul parte solicitant pentru a examina dacă extrădarea poate fi permisă sub rezerva termenilor și condițiilor pe care le consideră necesare. În cazul în care statul parte solicitant acceptă extrădarea sub rezerva acestor condiții, acesta trebuie să respecte aceste condiții.

Articolul 52. Regula specialității

1. O persoană care a fost extrădată nu poate fi urmărită, condamnată sau deținută în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de detenție pentru o infracțiune comisă înainte de extrădare, ală decât cea pentru care a fost extrădată, și nici nu poate fi supusă, din orice alt motiv, unor restricții în ceea ce privește libertatea sa personală, cu excepția următoarelor cazuri:
 - (a) Anunci când statul parte care a extrădat persoana solicitată își dă consimțământul. Se depune o cerere de consimțământ, însoțită de documentele menționate la articolul 56 și de orice informații suplimentare solicitate de statul parte care a extrădat persoana căutată. O derogare de specialitate poate fi acordată pentru infracțiuni care ar face obiectul extrădării în conformitate cu dispozițiile prezentei convenții sau în conformitate cu orice alt tratat aplicabil ambelor state părți sau în conformitate cu principiile dreptului internațional sau cu dreptul său intern, atunci când este acceptabilă pentru statul parte solicitat;
 - (b) Atunci când persoana, după ce a avut posibilitatea de a părăsi teritoriul statului parte solicitant către care a fost extrădată, nu a făcut acest lucru în termen de 45 de zile de la achitarea definitivă a persoanei sau dacă persoana a revenit pe teritoriul respectiv după ce l-a părăsit.

2. Fără a aduce atingere alineatului (1), statul parte solicitant poate lua toate măsurile necesare pentru a îndepărta persoana respectivă de pe teritoriul său sau toate măsurile necesare în temeiul dreptului său intern, inclusiv proceduri în absență, pentru a preveni orice efecte juridice care rezultă din trecerea timpului.
3. În cazul în care descrierea infracțiunii imputate este modificată în cursul procedurii, persoana extrădată este urmărită penal sau condamnată numai în măsura în care se dovedește că infracțiunea, sub noua sa descriere, este, prin presupusul comportament infracțional al persoanei extrădate, o infracțiune care ar permite extrădarea.

Articolul 53. Reextrădarea către un stat terț

Cu excepția cazului prevăzut la articolul 52 alineatul (1) litera (b), statul parte solicitant nu predă unui alt stat parte sau unui stat terț, fără consimțământul statului parte solicitat, o persoană extrădată în statul parte solicitant și cărată de statul parte sau de statul terț respectiv pentru infracțiuni comise înainte de extrădarea persoanei respective. Statul parte solicitat poate solicita prezentarea documentelor menționate la articolul 56 alineatul (2).

Articolul 54. Extrădarea resortisanților

1. Extrădarea poate fi refuzată pe motiv de cetățenie. În cazul în care cererea de extrădare este

refuzată din acest motiv, se aplică articolul 14.

2. Ori de câte ori un stat parte este autorizat, în temeiul dreptului său intern, să extrădeze sau să predea în alt mod unul dintre resortisanții săi numai în condiția ca persoana să fie returnată în statul parte respectiv pentru a executa pedeapsa impusă ca urmare a procesului sau a procedurilor pentru care s-a solicitat extrădarea sau preclara persoanei, iar statul parte care solicită extrădarea persoanei este de acord cu această condiție și cu orice alte condiții pe care statele părți în cauză le consideră adecvate, o astfel de extrădare sau preclara condiționată este suficientă pentru a se conforma obligației prevăzute la articolul 14.

3. În cazul în care extrădarea, solicitată în scopul executării unei pedepse, este refuzată deoarece persoana solicitată este resortisant al statului parte solicitat, statul parte solicitat execută, dacă dreptul său intern permite acest lucru, la cererea statului parte solicitant, pedeapsa care a fost pronunțată în temeiul dreptului intern al statului parte solicitant sau restul acesteia, în conformitate cu articolele 75-79.

Articolul 55. Executarea cererii

1. Executarea unei cereri de extrădare este supusă condițiilor prevăzute de dreptul intern al statului parte solicitat.
2. În cazul în care statul parte solicitat refuză în totalitate sau parțial cererea de extrădare sau dacă amână executarea cererii, motivele refuzului sau ale amânării se notifică statului parte solicitant, după caz, statului parte solicitant.

Articolul 56. Cerere și documentele justificative

1. O cerere de extrădare se face în scris în condiții care să permită statului parte solicitat să stabilească autenticitatea.
2. O cerere de extrădare conține sau este însoțită de următoarele elemente:
 - (a) O descriere a persoanei căutate, împreună cu orice alte informații care pot contribui la stabilirea identității, a naționalității și a locului unde se află persoana respectivă;
 - (b) Textul dispoziției relevante din legea care definește infracțiunea sau, dacă este necesar, o expunere a legii relevante pentru infracțiune și o expunere a pedepsei care poate fi impusă pentru infracțiunea respectivă;
 - (c) În cazul în care persoana este acuzată de o infracțiune, un mandat de arestare emis de o instanță sau de o altă autoritate judiciară competentă sau o copie certificată a mandatului respectiv, o declarație privind infracțiunea pentru care se solicită extrădarea și o descriere a actelor sau omisiunilor care constituie infracțiunea, inclusiv o indicație a momentului și a locului săvârșirii infracțiune, inclusiv o indicație a momentului și locului săvârșirii acesteia;
 - (d) În cazul în care persoana a fost condamnată pentru o infracțiune, o declarație privind infracțiunea pentru care se solicită extrădarea și o descriere a actelor sau omisiunilor care constituie infracțiunea, inclusiv o indicație a momentului și a locului săvârșirii acesteia, precum și hotărârea sau orice alt document în care se menționează

condamnarea și pedeapsa aplicată, faptul că pedeapsa este executorie și durata pedepsei rămase de executat.

(e) În cazul în care persoana a fost condamnată pentru o infracțiune în absența acesteia, pe lângă documentele menționate la litera (d), o declarație privind orice cerințe procedurale, garanții sau alte mijloace legale disponibile pentru apărarea persoanei respective, inclusiv orice drept la o nouă judecată sau la un recurs în prezența persoanei respective;

(f) În cazul în care persoana a fost condamnată pentru o infracțiune, dar nu i s-a aplicat nicio pedeapsă, o declarație privind infracțiunea pentru care se solicită extrădarea, o descriere a actelor sau a omisiunilor care constituie infracțiunea, un document în care să se precizeze condamnarea și o declarație prin care se afirmă că există intenția de a impune o pedeapsă.

(g) Orice alte informații și/sau probe, astfel cum sunt prevăzute de dreptul intern al statului parte solicitat.

3. În cazul în care statul parte solicitat consideră că informațiile furnizate în sprijinul unei cereri de extrădare nu sunt suficiente pentru a lua o decizie, acesta poate solicita furnizarea de informații suplimentare într-un termen rezonabil pe care îl va preciza.

Articolul 57. Confidențialitatea cererilor de extrădare

Statul parte solicitat păstrează confidențialitatea cu privire la faptele și fondul cererii, cu excepția cazului în care acest lucru este necesar pentru executarea cererii. În cazul în care statul parte solicitat nu poate respecta cerința de confidențialitate, acesta informează de îndată statul parte solicitant. Statul parte solicitant stabilește dacă cererea trebuie totuși executată.

Articolul 58. Solicitări contradictorii

1. În cazul în care extrădarea sau predarea este solicitată concomitent de mai multe state părți sau de mai multe instanțe sau tribunale penale internaționale competente, fie pentru aceeași infracțiune, fie pentru infracțiuni diferite, statul parte solicitat ia o decizie înănd cont de orice obligație privind primatul jurisdicției în conformitate cu un instrument juridic internațional la care statul parte solicitat este obligat.

2. În absența unei astfel de obligații, statul parte solicitat ia o decizie înănd seama de orice circumstanțe relevante, cum ar fi gravitatea relativă și locul săvârșirii infracțiunilor, datele respective ale cererilor, naționalitatea persoanei căutate, naționalitatea victimei sau a victimelor și posibilitatea extrădării ulterioare către un alt stat parte.

Articolul 59. Arestul provizoriu

1. Statul parte solicitat poate, după ce se convinge că circumstanțele justifică acest lucru și sunt urgente, la cererea statului parte solicitant, să aresteze provizoriu o persoană a cărei extrădare este solicitată și care se află pe teritoriul său sau să ia orice alte măsuri adecvate pentru a asigura prezența persoanei respective la procedura de extrădare.

2. Cererea de arestare provizorie trebuie să conțină:

(a) Informațiile menționate la articolul 56 alineatul (2) literele (a)-(c), dacă sunt necesare în conformitate cu dreptul intern al statului parte solicitat;

(b) O descriere a infracțiunii care stă la baza cererii și a faptelor subiacente;

(c) O declarație privind existența documentelor menționate la articolul 56;

(d) O declarație conform căreia va urma o cerere oficială de extrădare a persoanei solicitate.

2. Statul parte solicitat informează, fără întârzieri nejustificate, statul parte solicitant cu privire la rezultatul soluționării cererii de arestare provizorie.

3. Arestarea provizorie încetează în cazul în care, în termen de 60 de zile de la arestarea persoanei căutate, statul parte solicitat nu a primit cererea oficială de extrădare. Persoana poate fi eliberată provizoriu în orice moment, caz în care statul parte solicitat ia toate măsurile pe care le consideră necesare pentru a împiedica evadarea persoanei căutate.

4. Încheierea arestării provizorii în conformitate cu alineatul (4) nu aduce atingere unei noi arestări și extrădării ulterioare a persoanei în cauză, în cazul în care statul parte solicitat primește ulterior o cerere oficială de extrădare.

Articolul 60. Examinarea perioadelor de detenție

Statul parte solicitant este încurajat, în cea mai mare măsură posibilă în temeiul dreptului său intern, să ia în considerare toate perioadele de detenție care decurg din executarea unei cereri de extrădare în statul parte solicitat atunci când se determină perioada totală de detenție care urmează să fie executată în statul parte solicitant ca urmare a aplicării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

Articolul 61. Predarea persoanei care urmează să fie extrădată

1. În cazul în care cererea este acceptată, statul parte solicitant și statul parte solicitat se consultă și convin asupra locului și datei predării. Statul parte solicitant este informat cu privire la perioada de timp pentru care persoana căutată a fost reținută în vederea predării.

2. Sub rezerva dispozițiilor alineatului (3), în cazul în care persoana căutată nu a fost preluată la data stabilită, aceasta poate fi eliberată după expirarea a 30 de zile și, în orice caz, este eliberată după expirarea a 45 de zile, cu excepția cazului în care statul parte solicitat prevede altfel. Statul parte solicitat poate refuza extrădarea persoanei pentru aceeași infracțiune.

3. În cazul în care circumstanțe independente de voința sa împiedică un stat parte să predea sau să preia persoana care urmează să fie extrădată, acesta informează celălalt stat parte. Statele părți în cauză se consultă și pot conveni asupra unei noi date pentru predare, iar dispozițiile alineatului (2) se aplică.

Articolul 62. Predarea amânată sau temporară

1. Statul parte solicitat poate, după ce a luat o decizie cu privire la cererea de extrădare, să amâne predarea persoanei căutate pentru ca aceasta să poată fi urmărită de statul parte respectiv sau, dacă persoana a fost deja condamnată, pentru ca aceasta să poată executa pedeapsa aplicată pe teritoriul statului parte respectiv pentru o altă infracțiune decât cea pentru care se solicită extrădarea.

2. Statul parte solicitat poate, în loc să amâne predarea, să predea temporar persoana căutăată statului parte solicitant, în conformitate cu condițiile care urmează să fie stabilite de comun acord între statele părți interesate.

Articolul 63. Procedura simplificată de extrădare

În cazul în care extrădarea unei persoane solicitate nu este în mod vădit exclusă de dreptul intern al statului parte solicitat și cu condiția ca persoana solicitată să consimtă la extrădare, în conformitate cu procedura prevăzută de dreptul intern al statului parte solicitat, statul parte solicitat poate acorda extrădarea printr-o procedură simplificată.

Articolul 64. Predarea proprietății

1. Statul parte solicitat, în măsura în care dreptul său intern permite și la cererea statului parte solicitant, confiscă și predă bunurile:
 - (a) Care pot fi solicitate ca probe; sau
 - (b) Care fiind rezultatul infracțiunii și care, în momentul arestării, se află în posesia persoanei căutate sau este descoperită ulterior.
2. Bunurile menționate la alineatul (1) pot fi predate chiar dacă extrădarea, după ce a fost acordată, nu poate fi executată din cauza decesului, dispariției sau evadării persoanei căutate.
3. Atunci când bunurile menționate la alineatul (1) fac obiectul sechestrului sau al confiscării pe teritoriul statului parte solicitat, acesta din urmă poate, în legătură cu procedurile penale în curs, să le rețină temporar sau să le predea cu condiția ca acestea să fie restituite.
4. Orice drepturi pe care statul parte solicitat sau terțe părți de bună-credință le-ar fi putut dobândi asupra bunurilor menționate la alineatul (1) sunt păstrate, în conformitate cu procedurile prevăzute de dreptul său intern. În cazul în care aceste drepturi există, statul parte solicitant restituie aceste bunuri statului parte solicitat cât mai curând posibil și fără taxe la sfârșitul procedurii.

Articolul 65. Tranzitul persoanelor care urmează să fie extrădate și tranzitul persoanelor extrădate

1. În cazul în care o persoană urmează să fie extrădată către un stat parte prin teritoriul unui alt stat parte, statul parte către care urmează să fie extrădată persoana respectivă solicită în scris celui alt stat parte permișunea de a tranzita persoana respectivă pe teritoriul său. Acest lucru nu se aplică în cazul în care se utilizează transportul aerian și nu este prevăzută nicio aterizare pe teritoriul celui alt stat parte.
2. La primirea unei astfel de cereri, statul parte solicitat dă curs acestei cereri în conformitate cu procedurile prevăzute de dreptul său intern. Statul parte solicitat dă curs cererii cu celeritate, cu excepția cazului în care interesele sale esențiale ar fi astfel prejudiciate.
3. Statul parte de tranzit se asigură că există dispoziții legale care să permită reținerea persoanei în custodie pe durata tranzitului.

4. În cazul unei aterizări neprogramate într-un stat parte, statul parte respectiv poate, la cererea agentului de escortă, să rețină persoana în custodie pentru o perioadă de timp în conformitate cu dreptul său intern, până la primirea cererii de tranzit în conformitate cu alineatul 1.

5. Tranzitul persoanei extrădate nu se efectuează prin niciun teritoriu în care există motive să se creadă că viața persoanei poate fi amenințată sau dacă există un risc ridicat de încălcare a drepturilor persoanei din motive de rasă, sex, culoare, handicap mental sau fizic, orientare sexuală, religie, naționalitate, origine etnică, opinii politice sau apartenență la un anumit grup social.

6. Un stat parte poate refuza o cerere de autorizare a tranzitului unui ressortisant pe teritoriul său.

PARTEA V. TRANSFERUL PERSOANELOR CONDAMNATE

Articolul 66. Domeniul de aplicare al părții V și definiții referitoare la transferul persoanelor condamnate

1. Ori de câte ori este posibil și în conformitate cu principiile de bază ale dreptului intern, o persoană condamnată într-un stat parte pentru o infracțiune căreia i se aplică prezenta convenție poate fi transferată într-un alt stat parte pentru a executa pedeapsa care i-a fost aplicată. Un transfer este, de asemenea, posibil atunci când pedeapsa a fost impusă pentru o infracțiune căreia i se aplică prezenta convenție în combinație cu alte infracțiuni.
2. În sensul prezentei părți a convenției:
 - (a) "Stat parte administrator" înseamnă statul parte în care persoana condamnată poate fi sau a fost transferată în vederea executării pedepsei.
 - (b) "Hotărâre" înseamnă o hotărâre sau o ordonanță judecătorească a unei instanțe care impune o pedeapsă pentru care nu mai este disponibilă o cale de atac ordinară și, prin urmare, este definitivă.
 - (c) "Pedeapsă" înseamnă orice pedeapsă sau măsură privativă de libertate dispusă de o instanță pentru săvârșirea unei infracțiuni la care se aplică prezenta convenție.
 - (d) "Stat parte de condamnare" înseamnă statul parte în care a fost pronunțată pedeapsa.

Articolul 67. Condiții pentru transfer

1. Transferul poate fi solicitat de către statul parte care a pronunțat condamnarea sau de către statul parte care administrează pedeapsa.
2. O persoană condamnată își poate exprima interesul fie față de statul parte care a pronunțat condamnarea, fie față de statul parte care administrează pedeapsa de a fi transferată în temeiul prezentei convenții.
3. O persoană condamnată poate fi transferată în temeiul prezentei convenții numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (a) Persoana este cetățean al statului parte care administrează, dacă este cazul, în conformitate cu articolul 9;
 - (b) Hotărârea este definitivă;
 - (c) La momentul primirii cererii de transfer, persoana condamnată mai are de executat cel puțin șase luni din pedeapsă sau aceasta este nedeterminată;
 - (d) Fără a aduce atingere articolului 71 și articolului 72, transferul este consimțit de persoana condamnată sau de reprezentantul legal al acesteia, în cazul în care statul parte care a pronunțat condamnarea sau statul parte care o administrează consideră că acest lucru este necesar, având în vedere vârsta sau starea fizică sau psihică a persoanei condamnate;
 - (e) Statul parte de condamnare și statul parte responsabil de administrare sunt de acord cu transferul.
4. În cazuri excepționale, statele părți pot conveni asupra unui transfer chiar dacă perioada de

executat de către persoana condamnată este mai scurtă decât cea prevăzută la alineatul (3) litera (c).

5. În cazul în care un stat parte care condiționează transferul persoanelor condamnate de existența unui tratat primește o cerere de transfer al unei persoane condamnate de la un alt stat parte cu care nu are un tratat privind transferul persoanelor condamnate, acesta ia în considerare prezenta convenție ca temei juridic pentru transferul persoanelor condamnate în ceea ce privește infracțiunile la care primul stat parte aplică prezenta convenție.

Articolul 68. Obligația de a furniza informații

1. Orice persoană condamnată căreia i se poate aplica prezenta convenție este informată de către statul parte care a pronunțat sentința cu privire la conținutul prezentei părți a convenției.
2. În cazul în care persoana condamnată și-a exprimat interesul de a fi transferată, în temeiul prezentei convenții, în statul parte care a pronunțat condamnarea, statul parte în cauză informează statul parte care administrează condamnarea în acest sens, cât mai curând posibil după ce hotărârea devine definitivă.
3. Informațiile trebuie să includă:
 - (a) Numele, data și locul nașterii și, dacă este cazul, în conformitate cu articolul 9, cetățenia persoanei condamnate;
 - (b) Adresa persoanei condamnate, dacă există, în statul parte care o administrează;
 - (c) O descriere a faptelor pe care s-a bazat condamnarea;
 - (d) Natura, durata și data la care a început executarea pedepsei;
 - (e) Perioada de timp din pedeapsă deja executată și orice alte deduceri din pedeapsă, în conformitate cu dreptul intern al statului parte care a pronunțat sentința;
 - (f) Dacă este necesar, o declarație că cererea de transfer este făcută în temeiul prezentei convenții.
4. În cazul în care persoana condamnată și-a exprimat interesul de a fi transferată, în temeiul prezentei convenții, către statul parte de administrare, statul parte care a pronunțat condamnarea furnizează statului parte care administrează, la cererea acestuia, informațiile menționate la alineatul (3).
5. Persoana condamnată este informată în scris cu privire la orice măsură luată de statul parte care a pronunțat condamnarea sau de statul parte care o administrează în temeiul dispozițiilor prezentei convenții, precum și cu privire la orice decizie luată de oricare dintre statele părți cu privire la o cerere de transfer.

Articolul 69. Cereri, răspunsuri și documente justificative

1. Cererile de transfer și răspunsurile la acestea se fac în scris.
2. Statul parte solicitat informează cu promptitudine statul parte solicitant cu privire la decizia sa de a accepta sau nu transferul solicitat și, la cerere, cu privire la motivele refuzului, ori de câte ori este posibil și adecvat.
3. La cererea statului parte de condamnare, statul parte care administrează pedeapsa furnizează:

- (a) Un document sau o declarație care să indice faptul că persoana condamnată este resortisant al statului parte responsabil de administrare, dacă este cazul, în conformitate cu articolul 9;
 - (b) O copie a dreptului intern relevant al statului parte de administrare care prevede că actele sau omisiunile din cauza cărora a fost impusă pedeapsa în statul parte de condamnare constituie o infracțiune în conformitate cu dreptul intern al statului parte de administrare sau ar constitui o infracțiune dacă ar fi fost comise pe teritoriul său;
 - (c) Informații privind modul în care se va executa pedeapsa în cazul unui transfer și, dacă este cazul, copii ale dispozițiilor relevante din dreptul său intern privind continuarea sau conversia pedepselor;
 - (d) Informații privind eliberarea condiționată sau anticipată și dispozițiile relevante din dreptul său intern.
4. În cazul în care se solicită un transfer, statul parte de condamnare furnizează următoarele documente statului parte de administrare, cu excepția cazului în care statul parte solicitat a indicat deja că nu va fi de acord cu transferul:
- (a) O copie certificată a hotărârii și o copie a dispozițiilor relevante din dreptul intern pe care se întemeiază;
 - (b) O declarație care să indice durata pedepsei deja executate, inclusiv informații privind orice detenție preventivă, remitere și orice alt factor relevant pentru executarea pedepsei;
 - (c) Fără a aduce atingere articolului 71 și articolului 72, o declarație scrisă care să conțină consimțământul pentru transfer, astfel cum se menționează la articolul 67 alineatul (3) litera (d);
 - (d) Dacă este cazul, orice rapoarte medicale sau sociale privind persoana condamnată, informații despre tratamentul aplicat în statul parte de condamnare și orice recomandare privind continuarea tratamentului în statul parte care îl administrează.
5. Oricare dintre statele părți poate solicita oricare dintre documentele sau declarațiile menționate la alineatele (3) sau (4) înainte de a face o cerere de transfer sau de a lua o decizie cu privire la acceptarea sau nu a transferului.

Articolul 70. Consimțământul și verificarea acestuia

1. Statul parte de condamnare se asigură că persoana care trebuie să își dea consimțământul pentru transfer în conformitate cu articolul 67 alineatul (3) litera (d) face acest lucru în mod voluntar și în deplină cunoștință de cauză cu privire la consecințele juridice ale acestuia. Procedura de acordare a acestui consimțământ este reglementată de dreptul intern al statului parte de condamnare.
2. Statul parte de condamnare oferă statului parte de administrare posibilitatea de a verifica, prin intermediul unui funcționar consular sau al unui alt funcționar convenit cu statul parte de administrare, dacă consimțământul este dat în conformitate cu

47

condițiile menționate la alineatul (1).

Articolul 71. Persoanele care au părăsit statul parte care a pronunțat condamnarea

1. Atunci când un resortisant al unui stat parte face obiectul unei condamnări, statul parte care a pronunțat condamnarea poate solicita statului de cetățenie să preia executarea pedepsei în următoarele circumstanțe:
 - (a) Atunci când persoana în cauză a fugit sau s-a întors în statul de cetățenie, având cunoștință de procedurile penale aflate în curs împotriva sa în statul parte de condamnare;
 - (b) Atunci când persoana în cauză a fugit sau s-a întors în alt mod în statul de cetățenie, având cunoștință de faptul că a fost pronunțată o hotărâre judecătorească împotriva persoanei în statul parte de condamnare.
2. La cererea statului parte de condamnare, statul parte de administrare poate, înainte de a primi documentele în sprijinul cererii sau înainte de a se lua o decizie cu privire la această cerere, să aresteze persoana condamnată sau să ia orice alte măsuri de natură să asigure că persoana condamnată rămâne pe teritoriul său până la luarea unei decizii cu privire la cerere. Cererile de măsură provizorie sunt însoțite de informațiile menționate la articolul 69 alineatul (3). Arrestarea persoanei condamnate în temeiul prezentului alineat nu poate conduce la o agravare a situației penale a persoanei respective.
3. În legătură cu prezentul articol, transferul administrării pedepsei nu necesită consimțământul persoanei condamnate.
4. Nicio dispoziție din prezentul articol nu obligă statul de cetățenie să preia executarea pedepselor în circumstanțele descrise în prezentul articol.

Articolul 72. Persoanele condamnate care fac obiectul unui ordin de expulzare sau deportare

1. La cererea statului parte de condamnare, statul parte de administrare poate, sub rezerva dispozițiilor prezentului articol, să accepte transferul unei persoane condamnate fără consimțământul acestuia, atunci când pedeapsa aplicată acestuia din urmă sau o decizie administrativă care decurge din această pedeapsă include o măsură definitivă de expulzare sau de deportare sau orice altă măsură în urma căreia persoana respectivă nu va mai fi autorizată să rămână pe teritoriul statului parte de condamnare după ce va fi eliberată din închisoare.
2. Statul parte responsabil de administrare nu poate aproba transferul în sensul alineatului (1) înainte de a lua în considerare în mod corespunzător opinia persoanei condamnate.
3. În sensul prezentului articol, statul parte de condamnare furnizează statului parte de administrare:
 - (a) O declarație care să conțină opinia persoanei condamnate cu privire la transferul propus;
 - (b) O copie a ordinului definitiv de expulzare sau de deportare sau a oricărui alt ordin care are ca efect faptul că persoanei condamnate nu i se va mai permite să rămână pe teritoriul statului parte care a pronunțat condamnarea, odată ce persoana respectivă va fi eliberată din închisoare.

48

4. Orice persoană transferată în conformitate cu dispozițiile prezentului articol nu poate fi urmărită, condamnată sau deținută în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de detenție, pentru orice infracțiune comisă înainte de transferul persoanei, alta decât cea pentru care a fost pronunțată pedeapsa care urmează să fie executată, și nici nu i se poate restrânge libertatea personală din orice alt motiv, cu excepția următoarelor cazuri:

- (a) Atunci când statul parte care a pronunțat sentința autorizează acest lucru:
 - (i) Cererea de autorizare se depune însoțită de toate documentele relevante și de o înregistrare legală a oricărei declarații făcute de persoana condamnată;
 - (ii) Autorizația se acordă atunci când infracțiunea pentru care este solicitată ar face ea însăși obiectul extrădării în temeiul dreptului intern al statului parte care a pronunțat condamnarea sau atunci când extrădarea ar fi exclusă numai din cauza duratei pedepsei;
- (b) Atunci când persoana condamnată, după ce a avut posibilitatea de a părăsi teritoriul statului parte care o administrează, nu a făcut acest lucru în termen de 45 de zile de la achitarea definitivă, sau dacă persoana s-a întors pe teritoriul respectiv după ce l-a părăsit.
5. Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (4), statul parte care administrează poate lua orice măsuri necesare în temeiul dreptului său intern, inclusiv proceduri în absență, pentru a preveni orice efecte juridice care rezultă din scurgerea timpului.
6. Nicio dispoziție din prezentul articol nu obligă un stat parte să preia executarea pedepselor în circumstanțele descrise în prezentul articol.

Articolul 73. Consecința transferului pentru statul parte care a pronunțat condamnarea

1. Luarea în primire a persoanei condamnate de către autoritățile statului parte de executare are ca efect suspendarea executării pedepsei în statul parte de condamnare.
2. Statul parte care a pronunțat condamnarea nu mai poate executa pedeapsa dacă statul parte care o administrează consideră că executarea pedepsei a fost finalizată.

Articolul 74. Consecința transferului pentru statul parte administrator

1. Autoritățile competente ale statului parte responsabil de administrare fie:
 - (a) Continuă executarea pedepsei imediat sau prin intermediul unui ordin judecătoresc sau administrativ, în conformitate cu articolul 75 sau
 - (b) Transformă sentința, printr-o procedură judiciară sau administrativă, într-o hotărâre a statului parte respectiv, înlocuind astfel sancțiunea impusă în statul parte de condamnare cu o sancțiune prevăzută de dreptul intern al statului parte de administrare pentru aceeași infracțiune, în conformitate cu articolul 76.
2. Fiecare stat poate exclude aplicarea uneia dintre procedurile menționate la alineatul (1) în ceea ce privește alte state părți prin informarea autorităților centrale ale statelor părți sau, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 85 alineatele (2) și (3),

statul desemnat să furnizeze sprijin provizoriu suplimentar.

3. Statul parte de administrare, dacă i se solicită, informează statul parte de condamnare, înainte de transferul persoanei condamnate, care dintre procedurile menționate la alineatul (1) va urma.
4. Executarea pedepsei este reglementată de dreptul intern al statului parte care o administrează și numai acest stat parte este competent să ia decizii în acest sens.
5. Orice stat parte care, în conformitate cu dreptul său intern, nu poate recurge la una dintre procedurile menționate la alineatul (1) pentru a aplica măsurile impuse pe teritoriul unui alt stat parte persoanelor care, din cauza stării lor psihice, au fost declarate neimputabile penal pentru săvârșirea infracțiunii, și care este pregătit să primească astfel de persoane pentru continuarea tratamentului, poate indica procedurile pe care le va urma în astfel de circumstanțe, informând autoritățile centrale ale statelor părți sau, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 85 alineatele (2) și (3), statul desemnat să ofere un sprijin provizoriu suplimentar.

Articolul 75. Punerea în aplicare continuă

1. În cazul continuării executării pedepsei, statul parte care o administrează este obligat să respecte natura juridică și durata pedepsei, astfel cum au fost stabilite de statul parte care a pronunțat condamnarea.
2. În cazul în care pedeapsa menționată la alineatul (1) este, prin natura sau durata sa, incompatibilă cu dreptul intern al statului parte care o aplică sau dacă dreptul intern al acestuia o impune, statul parte respectiv poate, printr-o hotărâre judecătorească sau administrativă, să adapteze sancțiunea impusă prin pedeapsa care urmează să fie executată la pedeapsa sau măsura prevăzută de dreptul său intern pentru o infracțiune similară. În ceea ce privește natura sa, pedeapsa sau măsura trebuie să corespundă, atât cât este posibil, sancțiunii impuse prin sentința care urmează să fie executată. Aceasta nu trebuie să agraveze, prin natura sau durata sa, sancțiunea impusă prin pedeapsa care urmează să fie executată și nici să depășească maximumul prevăzut de dreptul intern al statului parte care o aplică.

Articolul 76. Modificarea pedepsei

1. În cazul modificării unei pedepse, se aplică procedurile prevăzute de dreptul intern al statului parte de executare. 2. În cazul modificării pedepsei, autoritățile competente:
 - (a) Sunt obligate să respecte constatările cu privire la faptele în măsură în care acestea reies în mod explicit sau implicit din hotărârea pronunțată în statul parte care a pronunțat condamnarea;
 - (b) Nu pot transforma o sancțiune care implică o pedeapsă privativă de libertate într-o sancțiune pecuniară;
 - (c) Deduc întreaga perioadă de privare de libertate executată de persoana condamnată;
 - (d) Nu pot agrava situația penală a persoanei condamnate;

(e) Nu sunt obligate să respecte nici un minim pe care dreptul intern al statului parte care administrează o poate prevedea pentru infracțiunea sau infracțiunile comise.

2. În cazul în care procedura de modificare are loc după transferul persoanei condamnate, statul parte de administrare păstrează persoana respectivă în custodie sau asigură în alt mod prezența persoanei condamnate în statul parte de administrare până la rezultatul procedurii respective.

Articolul 77. Revizuirea hotărârii

Numai statul parte care a pronunțat sentința are dreptul de a decide cu privire la orice cerere de revizuire a unei hotărâri pronunțate în statul parte care a pronunțat sentința.

Articolul 78. Încetarea executării

Statul parte de executare pune capăt executării pedepsei de îndată ce este informat de către statul parte de condamnare cu privire la orice decizie sau măsură în urma căreia pedeapsa încetează să mai fie executorie.

Articolul 79. Informații privind punerea în aplicare

Statul parte administrator furnizează informații statului parte care a pronunțat sentința cu privire la executarea pedepsei:

- (a) Atunci când consideră că executarea pedepsei a fost finalizată;
- (b) Dacă persoana condamnată a evadat înainte de finalizarea executării pedepsei; sau
- (c) În cazul în care statul parte care a pronunțat condamnarea solicită un raport special.

Articolul 80. Tranzitul persoanelor condamnate

1. Un stat parte, în conformitate cu dreptul său intern, dă curs unei cereri de tranzit al unei persoane condamnate pe teritoriul său dacă o astfel de cerere este formulată de un alt stat parte și dacă acesta din urmă a convenit cu un alt stat parte sau cu un stat terț asupra transferului persoanei respective către sau dinspre teritoriul său.
2. Un stat parte poate refuza tranzitul în cazul în care persoana condamnată este unul dintre resortisanții săi.
3. Cererile de tranzit și răspunsurile sunt comunicate prin intermediul unui canal de comunicare menționat la articolul 21 alineatul (1) sau (2).
4. Un stat parte poate da curs unei cereri de tranzit al unei persoane condamnate pe teritoriul său, formulată de un stat terț, dacă statul respectiv a convenit cu un alt stat parte asupra transferului către sau dinspre teritoriul său.
5. Statul parte cărui i se solicită să acorde tranzitul poate reține persoana condamnată în arest numai pentru perioada necesară tranzitului pe teritoriul său.

6. Statului parte cărui i se solicită să acorde tranzitul i se poate cere să dea asigurări că persoana condamnată nu va fi urmărită penal sau, cu excepția cazului prevăzut la punctul 5, reținută sau supusă în alt mod vreunei restricții de libertate pe teritoriul statului parte de tranzit pentru orice infracțiune comisă sau pedepsă aplicată înainte de plecarea persoanei de pe teritoriul statului parte de condamnare.

7. Nu este necesară o cerere de tranzit în cazul în care transportul este efectuat pe calea aerului deasupra teritoriului unui stat parte și nu este prevăzută o aterizare pe teritoriul acestuia. Un stat parte poate solicita să fie notificat cu privire la un astfel de tranzit deasupra teritoriului său prin informarea autorităților centrale ale statelor părți sau, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 85 alineatele (2) și (3), a statului desemnat să asigure un sprijin provizoriu suplimentar.

8. În cazul unei aterizări neprogramate, se aplică articolul 65 alineatul (4), *mutatis mutandis*.

PARTEA VI. VICTIME, MARTORI, EXPERTI ȘI ALTE PERSOANE

Articolul 81. Definiția victimelor

1. Fără a aduce atingere definițiilor mai largi din dreptul intern și în sensul prezentei părți a convenției:
 - (a) "Victime" înseamnă persoanele fizice care au suferit prejudicii ca urmare a săvârșirii oricărei infracțiuni la care se aplică prezenta convenție;
 - (b) "Victimele" pot include organizații sau instituții care au suferit prejudicii directe la oricare dintre bunurile lor care sunt dedicate religiei, educației, artei, științei sau unor scopuri caritabile, sau la monumentele lor istorice, spitale și alte locuri și obiecte cu scop umanitar.
2. Prezentul articol se aplică în conformitate cu dreptul intern.

Articolul 82. Protecția victimelor, a martorilor, a experților și a altor persoane

1. Fiecare stat parte ia măsurile corespunzătoare, în limita mijloacelor sale, pentru a asigura o protecție efectivă împotriva unor potențiale represalii sau intimidări, inclusiv a relor tratamente, victimelor și martorilor și, după caz, rudelor sau reprezentanților acestora, experților, precum și oricăror alte persoane care participă sau cooperează la orice anchetă, urmărire penală sau orice altă procedură care intră în domeniul de aplicare a prezentei convenții.
2. Fără a aduce atingere drepturilor inculpatului, inclusiv dreptului la un proces echitabil, măsurile menționate la alineatul (1) pot include:
 - (a) Stabilirea de proceduri pentru protecția fizică a persoanelor menționate la alineatul (1), cum ar fi, în măsura în care este necesar și fezabil, relocarea acestora și permiterea, dacă este cazul, a nedivulgării sau a limitării divulgării informațiilor privind identitatea și localizarea acestora;
 - (b) Stabilirea unor proceduri care să permită victimelor, martorilor și experților să facă o depoziție într-un mod care să le asigure siguranța și, după caz, bunăstarea fizică și psihologică și intimitatea, cum ar fi permiterea utilizării tehnologiilor de comunicare.
3. Statele părți iau în considerare posibilitatea de a încheia acorduri sau înțelegeri cu alte state pentru relocarea persoanelor menționate la alineatul 1.

Articolul 83. Drepturile victimelor

1. Fiecare stat parte se asigură, sub rezerva dreptului său intern, că victimele unei infracțiuni cărora statul parte îi aplică prezenta convenție au dreptul la repararea prejudiciului, care constă, fără a se limita la acestea, după caz, în restituire, despăgubire sau reabilitare, în măsura în care fie:
 - (a) Infracțiunea a fost săvârșită pe orice teritoriu aflat sub jurisdicția aceluia stat parte; sau;

(b) Statul parte respectiv își exercită jurisdicția asupra infracțiunii.

2. Fiecare stat parte stabilește, sub rezerva dreptului său intern, proceduri, după caz, pentru a permite victimelor să participe și pentru a permite ca opiniile și preocupările victimelor să fie prezentate și luate în considerare în etapele corespunzătoare ale procedurilor penale împotriva presupușilor infractori, într-un mod care să nu aducă atingere drepturilor inculpatului.
3. Fiecare stat parte, în măsura în care este prevăzut în dreptul său intern și, dacă i se solicită acest lucru, dă efect unei hotărâri sau unei ordonanțe în cadrul unei proceduri penale, pronunțate în conformitate cu dreptul intern al statului parte solicitant, pentru a oferi restituire, despăgubire sau reabilitare victimelor infracțiunilor cărora primul stat parte aplică prezenta convenție.

PARTEA VII. ARANJAMENTE INSTITUȚIONALE

Articolul 84. Reuninerea statelor părți

1. O primă reuninere a statelor părți se convoacă la propunerea a cel puțin o treime din statele părți după expirarea a cinci ani de la data intrării în vigoare a prezentei convenții sau după doi ani de la data depunerii celui de-al cincisprezecelea instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare la prezenta convenție, oricare dintre acestea este mai recentă. Ulterior, reuniunile statelor părți pot fi organizate la propunerea a cel puțin o treime din statele părți sau în conformitate cu decizia reuniunii statelor părți.
2. În cadrul reuniunii statelor părți menționate la alineatul (1), statele părți pot:
 - (a) Examina orice amendament la convenție propus în conformitate cu articolul 87 și orice anexă suplimentară propusă în conformitate cu articolul 88;
 - (b) Examina orice alt text original al convenției într-o limbă oficială a Organizației Națiunilor Unite;
 - (c) Examina stabilirea unor aranjamente instituționale flexibile și eficiente din punct de vedere al costurilor care sunt necesare pentru punerea în aplicare a convenției, inclusiv activitățile prevăzute la articolul 85.
3. În pofda și fără a aduce atingere reuniunilor în persoană ale Reuniunii statelor părți, pentru a promova și a încuraja o participare cât mai largă și o comunicare și o consultare relevante între statele părți, se utilizează în cea mai mare măsură posibilă, după caz, toate mijloacele de comunicare electronică și de videoconferință disponibile, după caz.

Articolul 85. Asistență provizorie

1. Regatul Țărilor de Jos completează și pune la dispoziție informațiile în scopuri operaționale, menționate la articolul 21 alineatul (4), cât mai curând posibil și până la doi ani de la data depunerii celui de-al cincisprezecelea instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare la prezenta convenție.
2. Regatul Țărilor de Jos poate prevedea un sprijin provizoriu suplimentar, inclusiv:
 - (a) Complierea și punerea la dispoziție a informațiilor în scopuri operaționale, menționate la articolul 22 alineatul (2), articolul 40 alineatul (4), articolul 42 alineatul (3), articolul 74 alineatele (2) și (5) și articolul 80 alineatul (7);
 - (b) Luarea de măsuri pentru prima reuninere a statelor părți, menționată la articolul 84 alineatul (1).
3. Sprijinul intermediar suplimentar menționat la alineatul (2) poate fi acordat în funcție de disponibilitatea unor contribuții financiare voluntare din partea statelor părți pentru a acoperi costurile aferente.

PARTEA VIII. PREVEDERI FINALE

Articolul 86. Soluționarea litigiilor

1. Statele părți depun efort pentru a soluționa disputele privind interpretarea sau aplicarea prezentei convenții prin negociere.
2. Orice dispută între două sau mai multe state părți cu privire la interpretarea sau aplicarea prezentei convenții care nu poate fi soluționată prin negociere în termen de șase luni de la data solicitării unei astfel de soluționări se supune arbitrajului, la cererea unuia dintre aceste state părți. În cazul în care, după șase luni de la data cererii de arbitraj, statele părți nu reușesc să ajungă la un acord cu privire la organizarea arbitrajului, oricare dintre aceste state părți poate sesiza Curtea Internațională de Justiție, la cerere, în conformitate cu Statutul Curții.
3. Fiecare stat poate, în momentul semnării, ratificării, acceptării sau aprobării prezentei convenții sau al aderării la aceasta, să declare că nu se consideră obligat de dispozițiile alineatului (2). Celelalte state părți nu sunt obligate de alineatul (2) în ceea ce privește orice stat parte care a formulat o astfel de rezervă.

Articolul 87. Modificări la Convenție

1. După expirarea unui termen de cinci ani de la data intrării în vigoare a prezentei convenții sau de la data depunerii celui de-al cincisprezecelea instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare la prezenta convenție, oricare dintre ele este cea mai recentă, un stat parte poate propune o modificare la prezenta convenție.
2. Orice propunere de modificare se comunică depozitarului, care o transmite imediat tuturor statelor părți în vederea examinării și luării unei decizii cu privire la propunere în cadrul următoarei adunări a statelor părți. Depozitarul comunică, de asemenea, amendamentul propus statelor aderente și semnatarilor prezentei convenții.
3. Statele părți depun toate eforturile pentru a ajunge la un acord prin consens asupra oricărei propuneri de modificare a prezentei convenții. În cazul în care toate eforturile de consens au fost epuizate și nu s-a ajuns la niciun acord, modificarea necesită, în ultimă instanță, pentru adoptarea sa, un vot cu o majoritate de trei pătrimi din statele părți prezente și votante la reuniunea statelor părți menționată la alineatul (2). În sensul prezentului articol, prin state părți prezente și cu drept de vot se înțelege statele părți prezente și care votează pozitiv sau negativ.
4. Depozitarul comunică orice modificare adoptată la prezenta convenție statelor părți, statelor aderente și semnatarilor prezentei convenții pentru ratificare, acceptare, aprobare sau aderare.
5. Atunci când modificările intră în vigoare, acestea sunt obligatorii pentru statele părți care au consimțit să fie legate de ele. Celelalte state părți rămân legate de dispozițiile prezentei convenții și de orice modificare anterioară la care au consimțit să fie legate.
6. Orice modificare intră în vigoare în prima zi a lunii următoare expirării a trei luni de la data depunerii celui de-al treilea instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau de aderare. Pentru fiecare stat parte care ratifică, acceptă sau aprobă amendamentul sau aderă la acesta după depunerea celui de-al treilea instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, modificarea intră în vigoare în prima zi a lunii următoare expirării a trei luni de la data depunerii de către statul respectiv a instrumentului său de ratificare, acceptare, aprobare sau

5. Prezentă convenție se aplică oricărei cereri prezentate după data intrării în vigoare a convenției sau, dacă aceasta este ulterioară, a anexei relevante, pentru statele părți în cauză, inclusiv în cazul în care actele sau omisiunile relevante au avut loc înainte de data respectivă. Orice stat poate, în momentul semnării, ratificării, acceptării, aprobării sau aderării la prezenta convenție sau, dacă este cazul, în momentul notificării depozitarului că va aplica, de asemenea, una sau mai multe anexe la convenție, să depună o declarație la depozitar prin care își rezervă dreptul de a nu aplica prezenta convenție cererilor referitoare la acte sau omisiuni care au avut loc înainte de data indicată de statul parte respectiv, cu condiția ca această dată să nu fie ulterioară intrării în vigoare a convenției sau a anexei relevante pentru statul parte în cauză.

Articolul 91. Cerere provizorie

1. Orice stat poate, în momentul semnării, să declare că va aplica provizoriu prezenta convenție sau oricare dintre părțile acesteia, până la intrarea în vigoare a prezentei convenții pentru statul respectiv.
2. Cererile de cooperare din partea statelor care aplică provizoriu prezenta convenție pot fi refuzate de către statele părți care nu au făcut o declarație în temeiul alineatului (1) înainte de a deveni stat parte la convenție.
3. Orice semnatar poate denunța aplicarea provizorie a prezentei convenții printr-o notificare scrisă adresată depozitarului. Încetarea aplicării provizorii a prezentei convenții intră în vigoare în prima zi a lunii următoare datei de primire a notificării de către depozitar. Denunțarea nu afectează obligațiile statului respectiv în temeiul convenției cu privire la cererile formulate în temeiul prezentei convenții înainte de încetarea aplicării provizorii.

Articolul 92. Rezerve

1. Nu se pot face alte rezerve la prezenta convenție decât cele prevăzute în prezentul articol.
2. Un stat poate, în momentul semnării, ratificării, acceptării sau aprobării prezentei convenții sau al aderării la aceasta, să formuleze o rezervă la articolul 39, la articolul 40 și la articolul 42, precum și o rezervă prevăzută în mod expres la articolul 86 alineatul (3) și la articolul 90 alineatul 5.
3. În momentul semnării, ratificării, acceptării sau aprobării prezentei convenții sau al aderării la aceasta, un stat poate formula o rezervă, pentru perioade de trei ani, care poate fi reînnoită, pe baza unor motive existente în dreptul său intern și în conformitate cu obligațiile care îi revin în temeiul dreptului internațional, limitând stabilirea jurisdicției sale în temeiul articolului 8 alineatul (2).
4. Orice stat care a formulat o rezervă în conformitate cu alineatele (2) și (3) poate, în orice moment, să retragă această rezervă printr-o notificare adresată Depozitarului.

Articolul 93. Retragerea

1. Un stat parte se poate retrage din prezenta convenție prin notificarea Depozitarului.
2. Retragerea intră în vigoare la un an de la data primirii notificării de către depozitar sau la o

aderare.

Articolul 88. Adoptarea anexelor suplimentare

1. Orice stat parte poate propune, în orice moment după expirarea unui termen de cinci ani de la data intrării în vigoare a prezentei convenții sau de la data depunerii celui de-al cincisprezecelea instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, dacă aceasta din urmă este ulterioară, anexe suplimentare la prezenta convenție care să conțină una sau mai multe infrațiuni care nu sunt enumerate în nicio altă anexă.
2. Anexele suplimentare se propun și se adoptă și intră în vigoare în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 87 alineatele (2)-(6).

Articolul 89. Semnare, ratificare, acceptare, aprobare și aderare

1. Prezentă convenție este deschisă spre semnare tuturor statelor de la [P.M.] la Haga.
2. Prezentă convenție este supusă ratificării, acceptării sau aprobării. Instrumentele de ratificare, acceptare sau aprobare se depun la Depozitar.
3. Prezentă convenție este deschisă pentru aderarea oricărui stat. Instrumentele de aderare se depun la Depozitar.

Articolul 90. Intrarea în vigoare

1. Prezentă convenție intră în vigoare în prima zi a lunii următoare expirării unui termen de trei luni de la data depunerii celui de-al treilea instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare.
2. Pentru fiecare stat care ratifică, acceptă, aprobă sau aderă la prezenta convenție după depunerea celui de-al treilea instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, prezenta convenție intră în vigoare în prima zi a lunii următoare expirării unui termen de trei luni de la data depunerii de către statul respectiv a instrumentului său de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare.
3. Orice declarație menționată la articolul 2 alineatul (2), făcută în momentul ratificării, acceptării sau aprobării prezentei convenții sau al aderării la aceasta, produce efecte la data intrării în vigoare a convenției pentru statul în cauză, în conformitate cu alineatul (1) sau (2).
4. Orice declarație menționată la articolul 2 alineatul (2), făcută după ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, dar înainte de intrarea în vigoare a prezentei convenții, produce efecte la data intrării în vigoare a convenției pentru statul în cauză, în conformitate cu alineatul (1) sau (2) sau, în cazul în care convenția a intrat deja în vigoare în ceea ce privește acest stat, în prima zi a lunii următoare expirării unei perioade de trei luni de la data primirii declarației de către Depozitar.

dată ulterioară, după cum se specifică în notificarea de retragere.

3. O retragere nu afectează obligațiile statului respectiv în temeiul convenției cu privire la cererile formulate în temeiul prezentei convenții înainte de data la care retragerea devine efectivă în conformitate cu alineatul (2).
4. Un stat parte poate retrage o declarație menționată la articolul 2 alineatul (2), prin notificarea depozitarului. O astfel de retragere devine efectivă în conformitate cu procedura menționată la alineatele (2) și (3).

Articolul 94. Depozitar și limbile folosite

1. Regatul Belgiei acționează în calitate de Depozitar al prezentei convenții și al oricăror modificări ale acesteia.
2. Versiunea originală a prezentei convenții, ale cărei texte în limbile engleză, franceză și spaniolă sunt în egală măsură autentice, precum și orice alte texte autentice ale prezentei convenții menționate la articolul 84 alineatul (2) litera (b), se depun la depozitar.
3. Depozitarul trebuie:
 - (a) Păstrează în custodie textele originale și orice alte texte autentice ale prezentei convenții menționate la articolul 84 alineatul (2) litera (b);
 - (b) Pregătește copii certificate conforme ale textelor originale și ale oricăror alte texte autentice ale prezentei convenții menționate la articolul 84 alineatul (2) litera (b) și le transmite statelor părți și, la cerere, statelor care au dreptul de a deveni părți la prezenta convenție;
 - (c) Înregistrează prezenta convenție la Secretariatul Organizației Națiunilor Unite, în conformitate cu articolul 102 din Carta Organizației Națiunilor Unite.
4. Depozitarul notifică statelor părți, statelor aderente și semnatarilor:
 - (a) Orice declarație de extindere a domeniului de aplicare a prezentei convenții la infracțiunea sau infracțiunile enumerate în orice anexă la prezenta convenție, în conformitate cu articolul 2 alineatul (2);
 - (b) Orice notificări care definesc termenul "resortisanți" făcute în conformitate cu articolul 9;
 - (c) Orice notificare privind desemnarea unei autorități centrale, în conformitate cu articolul 20 alineatul (5);
 - (d) Orice notificare privind canalul de comunicare, în conformitate cu articolul 21 alineatul (2);
 - (e) Orice notificare privind soluționarea litigiilor, în conformitate cu articolul 86 alineatele (3) și (4);
 - (f) Depunerea oricărui instrumente de ratificare, acceptare sau aprobare a unui amendament la prezenta convenție sau de aderare la acesta și datele de intrare în vigoare a respectivului amendament pentru statele părți în cauză, în conformitate cu articolul 87 alineatul (6);

- (g) Depunerea oricăror instrumente de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, în conformitate cu articolul 89;
- (h) Data intrării în vigoare a prezentei convenții, în conformitate cu articolul 90 alineatul (1);
- (i) După intrarea în vigoare a prezentei convenții, data intrării în vigoare a prezentei convenții pentru statele părți în cauză, în conformitate cu articolul 90 alineatul (2);
- (j) Orice declarații care atestă aplicarea provizorie a prezentei convenții, în conformitate cu articolul 91 alineatul (1);
- (k) Orice notificări privind încetarea aplicării provizorii a prezentei convenții, în conformitate cu articolul 91 alineatul (3);
- (l) Orice rezerve în conformitate cu articolul 92;
- (m) Orice notificare de retragere în conformitate cu articolul 93 alineatele (1) și (4).

DREPT CARE, subsemnatii plenipotențari, împuterniciți în acest scop de către guvernele respective, au semnat prezenta convenție.

Încheiată la Ljubljana, în ziua de 26 mai 2023.

ANEXE

Anexa A. Crime de război

În plus față de "actele" enumerate la articolul 5 alineatul (4) litera (e), prezenta convenție se aplică, de asemenea, următoarelor "acte" în ceea ce privește statele părți care au făcut o notificare în conformitate cu articolul 2 alineatul (2): Angajarea de arme care utilizează agenți microbieni sau alți agenți biologici sau toxine, indiferent de originea lor sau de metoda de producție.

- (a) Utilizarea de otrăvă sau de arme otrăvite;
- (b) Utilizarea de gaze asfixiante, otrăvitoare sau de alte gaze, precum și a tuturor lichidelor, materialelor sau dispozitivelor similare;
- (c) Utilizarea de gloanțe care se dilată sau se aplatizează ușor în corpul uman, cum ar fi gloanțele cu un înveliș dur care nu acoperă în întregime miezul sau care este străpuns de incizie.

Anexa B. Crime de război

În plus față de "actele" enumerate la articolul 5 alineatul (4) litera (b) și la articolul 5 alineatul (4) litera (e), prezenta convenție se aplică, de asemenea, următoarelor "acte" în ceea ce privește statele părți care au făcut o notificare în conformitate cu articolul 2 alineatul (2): Angajarea de arme care utilizează agenți microbieni sau alți agenți biologici sau toxine, indiferent de originea lor sau de metoda de producție.

Anexa C. Crime de război

În plus față de "actele" enumerate la articolul 5 alineatul (4) litera (b) și la articolul 5 alineatul (4) litera (e), prezenta convenție se aplică, de asemenea, următoarelor "acte" în ceea ce privește statele părți care au făcut o notificare în conformitate cu articolul 2 alineatul (2): utilizarea armelor al căror efect principal este de a răni prin fragmente care, în corpul uman, scapă detectării cu raze X.

Anexa D. Crime de război

În plus față de "actele" enumerate la articolul 5 alineatul (4) litera (b) și la articolul 5 alineatul (4) litera (e), prezenta convenție se aplică, de asemenea, următoarelor "acte" în ceea ce privește statele părți care au făcut o notificare în conformitate cu articolul 2 alineatul (2): utilizarea armelor cu laser special concepute, ca unică funcție de luptă sau ca una dintre funcțiile lor de luptă, pentru a provoca orbirea permanentă a vederii neactualizate, adică a ochinului liber sau a ochinului cu dispozitive de corecție a vederii.

Anexa E. Crime de război

În plus față de "actele" enumerate la articolul 5 alineatul (4) litera (e), prezenta convenție se aplică, de asemenea, următorului "act", în ceea ce privește statele părți care au făcut o notificare în temeiul articolului 2 alineatul (2): utilizarea intenționată a înfometării civililor ca metodă de război prin priverarea acestora de obiectele indispensabile supraviețuirii lor, inclusiv prin împiedicarea intenționată a aprovizionării cu ajutoare.

Anexa F. Tortura

1. În plus față de infracțiunile enumerate la articolul 5, prezenta convenție se aplică, de asemenea, infracțiunii de tortură în ceea ce privește statele părți care au făcut o notificare în temeiul articolului 2 alineatul (2).
2. În sensul prezentei convenții, prin "tortură" se înțelege orice act prin care se provoacă în mod intenționat dureri sau suferințe grave, fizice sau psihice, unei persoane în scopul de a obține de la aceasta sau de la o terță persoană informații sau o mărturisire, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau o terță persoană l-a comis sau este suspectată că l-a comis, sau intimidarea sau constrângerea sa sau a unei terțe persoane, sau pentru orice motiv bazat pe orice fel de discriminare, în cazul în care această durere sau suferință este provocată de un funcționar public sau de o altă persoană care acționează în calitate oficială sau la instigarea sau cu consimțământul sau aprobarea acestuia. Aceasta nu include durerea sau suferința care rezultă numai din sancțiuni legale, inerente sau accidentale acestora.

Anexa G. Dispariția forțată

1. Pe lângă infracțiunile enumerate la articolul 5, prezenta convenție se aplică, de asemenea, infracțiunii de dispariție forțată, în ceea ce privește statele părți care au făcut o notificare în temeiul articolului 2.
2. În sensul prezentei convenții, prin "dispariție forțată" se înțelege arestarea, detenția, răpirea sau orice altă formă de privare de libertate de către agenți ai statului sau de către persoane sau grupuri de persoane care acționează cu autorizarea, sprijinul sau consimțământul statului, urmată de refuzul de a recunoaște privarea de libertate sau să dezvăluie soarta sau locul unde se află persoana dispărută, care o plasează în afara protecției legii.

Anexa H. Crima de agresiune

1. Pe lângă crimele enumerate la articolul 5, prezenta convenție se aplică, de asemenea, crimei de agresiune în ceea ce privește statele părți care au făcut o notificare în temeiul articolului 2 alineatul (2).
2. În sensul prezentei convenții, prin "infracțiunea de agresiune" se înțelege planificarea, pregătirea, inițierea sau executarea, de către o persoană care se află într-o poziție care îi permite să exercite un control efectiv sau să dirijeze acțiunea politică sau militară a unui stat, a unui act de agresiune care, prin caracterul, gravitatea și amploarea sa, constituie o încălcare vădită a Cartei Organizației Națiunilor Unite.
3. În sensul alineatului (2), prin "infracțiune de agresiune" se înțelege utilizarea forței armate de către un stat împotriva suveranității, integrității teritoriale sau independenței politice a unui alt stat sau în orice alt mod incompatibil cu Carta Organizației Națiunilor Unite. În conformitate cu Rezoluția 3314 (XXIX) a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite din 14 decembrie 1974, oricare dintre următoarele acte, indiferent de existența unei declarații de război, se califică drept act de agresiune, în conformitate cu Rezoluția 3314 (XXIX) a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite din 14 decembrie 1974:
 - (a) Invasia sau atacul de către forțele armate ale unui stat a teritoriului unui alt stat, sau orice ocupație militară, chiar temporară, care rezultă dintr-o astfel de invazie sau atac, sau orice anexare prin utilizarea forței a teritoriului unui alt stat sau a unei părți din acesta;
 - (b) Bombardarea de către forțele armate ale unui stat a teritoriului unui alt stat sau utilizarea de către un stat a oricăror arme împotriva teritoriului unui alt stat;
 - (c) Blocarea porturilor sau a coastelor unui stat de către forțele armate ale unui alt stat;
 - (d) Un atac al forțelor armate ale unui stat împotriva forțelor terestre, maritime sau aeriene, sau a flotelor maritime și aeriene ale unui alt stat;
 - (e) Utilizarea forțelor armate ale unui stat care se află pe teritoriul altui stat cu acordul statului de primire, cu încălcarea condițiilor prevăzute în acord sau orice prelungire a prezenței lor pe acest teritoriu dincolo de data încheierii acordului;
 - (f) Acțiunea unui stat de a permite ca teritoriul său, pe care l-a pus la dispoziția unui alt stat, să fie folosit de acest alt stat pentru a comite un act de agresiune împotriva unui stat terț;
 - (g) Trimiterea de către sau în numele unui stat a unor bande armate, grupuri, trupe neregulate sau mercenari, care săvârșesc acte de forță armată împotriva unui alt stat de o gravitate care echivalează cu actele enumerate mai sus, sau implicarea sa substanțială în acestea.